

RÉMÁLOM
KÖNYVEK

3... 2... 1...
Böszörményi Gyula

Böszörményi Gyula

3... 2... 1...

második, javított kiadás

Kilenc

A lány alacsony volt, karcsú, ördögien érzéki és vérszomjas. A négy csatornajárat valahol az Istenhegyi és a Nógrádi út találkozásánál, mélyen a komor, emeletes bércaszárnyák alatt futott egymásba. A vörös téglával kirakott boltíves *folyosók* alján bokáig érő, lomha szennyvíz csobogott, fehér párafelhőt lehelve. Odafönn, a felszínen fagypont körül járt a hőmérséklet, de itt lenn, a csatornamélyben az erjedő mocsok kellemes, bár bűzös meleget árasztott.

A lány lassú, kígyózó mozgással közlekedett. Cseppet sem érdekelte, hogy magas talpú, fehér holdjáróit nyálkás víz folyja körbe, s a bokájához időnként lustán bucskázó, szilárdabb dolgok ütődnek, melyekről jobb nem tudni, pontosan honnan származnak.

Mikor a csatornajáratok találkozásához ért, megállt, és két kezét a csípőjére támasztotta. A kerek, alig három lépés átmérőjű „terem” teteje elvékonyodó kürtőben szökött a felszín irányába, s végül egy rácsos csatornafedél zárta le. A bérházak előtt futó járda fölött halkán zümmögő gázlámpák sorakoztak, melyek

fényéből – miután a rácsok megszűrték – némi derengés a föld alá is jutott. Ahhoz épp elég, hogy a lány rafinált, fehér ruhája és vállára omló, szintén fehér rasztahaja már-már ragyogni lássék a párás félhomályban.

– Miért itt? – szólalt meg hirtelen. Szenttelen, tizenhét éves lányhoz kissé túlságosan is mély, izgatóan bűgő hangját felerősítette s lágyan tovagördülő visszhanggá sokszorozta a csatornajáratok téglafala. – Miért kellett egészen ideig eljőnnöm, csupán azért, hogy beszéljünk? A csillagvizsgáló közelében sem...

– Biztos akartam lenni abban, hogy egyedül jössz.

Csontos, kissé görbe hátú alak lépett elő az árnyak közül. A férfi az a fajta jellegtelen, sűrke figura volt, aki hiába ülne akár órákon át velünk szemben a gőzbuszon, egyetlen perccel később már képtelenek lennénk felidézni az arcvonásait.

– Te követtél engem?! – a lány hitetlenkedve nevetett. – Ezt aligha hiszem. Kevesen akadnak a Városban olyanok, akik képesek volnának rá, s te aztán végképp...

– Hagyjuk ezt! – szólt közbe nyugodt, csendes hangon a férfi. Épp a csatornaterem közepén, a rácsos nyílás alatt állt, így aztán gyér fény vonta körül nyeszlett alakját. – A válaszodat akarom hallani.

A lány sápadt arcán gunyoros mosoly suhant át, s az alsó ajkába fűzött ezüstgyűrű megcsillant. Tudta magáról, hogy szép. Huszonöt éve halott, és mégis szép.

– Nehéz döntés – sóhajtotta, nem is titkolva, hogy csupán játszik. – Elárulni a bandát, és főleg azt, akit szeretek.

– Ugyan, kislány! – a férfi hangja rekedten gurgulázott. Megköszörülte a torkát, és közben mindkét kezét a nadrágja zsebébe dugta. – Régóta ismerlek, és jól tudod, mennyire gyűlölöm a fajtádat. Te képtelen vagy a szeretetre. Amit Slomó iránt érzel, az csupán éhség, semmi több.

A lány egyetlen szemvillanás alatt változott meg. Csípőre tett, vékony kezei lehullottak, vörös lakkos körmöket meresztgető, karcsú ujjai ökölbe szorultak. Kissé előrehajolt, oly fürgén, hogy fehér rasztahájának hurkái ostorként csaptak a levegőbe, és eltátva a

száját, túhegyes tépőfogakat villantott a férfira, miközben torkából sziszegő hörgés szakadt ki.

– No látod, ez vagy te valójában! – mondta a vékonydongájú fickó jeges nyugalommal és lehetlenyi megvetéssel. – Oly könnyű előcsalogatni az igazi lényedet, hogy még csak örömet sem szerez, mikor megtörténik.

A lány elrejtette vámpírfogait, s látszólag teljesen megnyugodott. Csupán gyönyörű szemének mélyén paráztolt tovább némi démonfény, ám ez csak még szebbé tette.

– Miért én? – kérdezte a férfitől. – Miért engem szúrtál ki a csapatból, hogy eláruljam őket? Megtehetted volna egyedül is, hisz legalább annyit tudsz a gruftik terveiről, mint én.

– Ez igaz – biccentett a fickó, tekintetével a csatornalében úszó matéria egy különösen gusztustalan darabját figyelve. – Csakhogy én nem lehetek jelen, mikor megtörténik. Máshol lesz dolgom. Kell valaki, aki vigyáz, hogy miközben a démonok elfogják a gruftikat, senki se haljon meg.

– Oh, milyen megható! – sóhajtott a lány, s ez a sóhaj végighullámozott egész testén. Szexi miniruhája, melyet vörös szegélyű hasítékokkal raktak tele, némelyiket cipzárral is ellátva, hogy a tulajdonosa maga döntse el, a testéből mikor, mennyit szándékszik feltárni másoknak, érzékien követte minden mozdulatát. – Szóval számodra az is fontos, hogy a gruftik életben maradjanak?!

– Természetesen!

– Akkor miért játszod őket a Fenevad kezére?

– Ez legyen az én dolgom – a férfi homlokára vízcepp hullt, s úgy gördült le az arcán, mintha könnyezne. Mire felnézett, már legalább fél tucat újabb csepp érkezett, telepettyezve a két vállát és a bőrért. – Odafönn már megint esik. Sosem hó, mindig csak eső, pedig tél van.

– Unlak! – a lány holdjárója dühösen cuppant a csatornalében, szennyes vizet fröccsentve szét. – Végezzünk gyorsan!

– Ahogy óhajtod – a férfi ismét a lányt nézte. – A Mamutban működő démonoltóban holnap éjjel nagy buli lesz. Slomóék le

akarnak csapni, mert azt remélik, hogy néhány középkasztos démonúr is jelen lesz.

– Már holnap? – egyetlen szemvillanásig úgy tűnt, a lány megrémült. – Azt hittem...

– Azt hitted, hagyok neked néhány nap, esetleg hét gondolkodási időt, hogy közben átrághasd a dolgot – mormogta a férfi. – A véredben van az árulás, épp ezért választottalak téged. S azzal is tisztában vagyok, hogy ha módot kapsz rá, még a saját árulásodat is elárulnád, egyszerűen csak azért, mert élvezed a káoszt.

A lány ismét rásziszegett a csatornarácsról csepegő esőben álló alakra, bár most sokkal kevesebb meggyőződéssel, mint korábban.

– Tehát holnap elmész Slomóékkal a Mamutba, és vigyázol, hogy ne legyen módjuk komoly ellenállásra, mikor a csapda rájuk csukódik – beszélt tovább a férfi.

– Már rég a véreDET kellett volna vennem – lehelte fagyosan a lány, s dühösen megrázta rasztafürtjeit. – Slomóék akcióra előkészített Exijeit, szenteltvízes és asztrálgéles palackjait, valamint az amuletteket már mind hasznavehetetlen másolatokra cseréltem vagy semlegesítettem. A szavakkal aktiválható varázslatok ellen azonban...

– Velük leszel! – a férfi most először tűnt kissé ingerültnek. – Mellettük és a *hátuk mögött!* Intézd úgy, hogy ne legyenek képesek...

– Ezt vágom, oké, de... – emelte fel megadóan mindkét karját a lány. – Mi lesz, ha a grammatonok mégis bevadulnak, és meg akarják őket ölni? Tudod, hogy a sargatanasokban nem lehet bízni.

– Ez a kockázat valós – ismerte el a férfi komoran. – Ebben az esetben lesz majd néhány halott gruftink és... ha magadra sem tudsz vigyázni, akkor egy csinos testétől megfosztott vámpírdémonunk.

– Igazán kedves vagy – fintorodott el a lány.

– Nem azért jöttem a Városba, hogy bárkivel is kedves legyek – a férfi hátat fordított neki és távozni akart, de a hóraszta hajú megállította.

– Lilith nincs a csillagvizsgálóban! Ma délután lelépett, és nem hiszem, hogy az akció előtt visszatérne.

– Ennek így is kell lennie – felelte a férfi anélkül, hogy a lány felé fordult volna. – Az ő sorsáról majd én magam gondoskodom, s ha mégis kellenél, üzeni fogok.

– Rendben.

Úgy tűnt, már minden szó fölösleges, a háttal álló alak mégis tovább beszélt. Szavait halkán, szinte csak önmagának mormolta.

– Lilithnek nem szabad a Fenevad kezére jutnia. Még nem. Ha Slomóékkal együtt bukna, akkor nem volna képes beváltani a hozzá fűzött reményeimet. Egyelőre fogalma sincs róla, kicsoda is ő valójában, és mekkora veszélyben van. A háború, mely Lilith születése előtt kezdődött, s aminek mára ő maga vált a kulcsfigurájává, hamarosan eldől.

– Szerintem a csajt jelenleg semmi más nem érdekli, csak az, hogy megtalálja Enochot – vélte a hóraszta.

– Meg is fogja találni – a férfi halk, rekedt nevetést hallatott. – Ám előbb el kell végeznie azt, amit várunk tőle!

Halk csobbanás hallatszott, s a nyeszlett alak eltűnt. Silver Ivy, a hóraszta hajú lány felemelte jobb kezét, és középső ujjával a csatorna plafonja felé bökött.

– Ezt neked, baromarc! – eresztette végre szabadjára visszafojtott dühét, majd sarkon fordult, s jellegzetes, kígyózó mozgással imbolygott el a Svábhegy irányába.

Farkasok gyülekeznek az éjben...

Épp erre gondoltam, mikor a Barkas megcsúszott. Erősen szorítottam, a kormány valahogy mégis kipattant a kezemből, és önálló életre kelve fordult jobbra. A fényszórók ragyogó pászmái előbb még a szürke, síkos aszfaltot simogatták, most azonban a járda peremét, majd azon túl egy sárgára festett villa magas,

vaslándzsás kerítését világították meg. A pillanat töredékéig azt hittem, képtelen leszek megállítani, de aztán a Barkas első kerekei a járdaszegélynek csapódtak, és maguktól fordultak vissza. Fém sikoltott a kövön, szikrákat hányt az alváz.

– A fenébe! – kiáltottam dühösen, miközben megragadtam és egyenesbe rántottam a kormányt. A Barkas részeg sargatanasként kóválygott az Eötvös úton, egyenesen a kettéváló aszfaltsávok közötti betonszigeten magasodó, 1913-ban épült, gyönyörű víztorny felé. Micsoda mázli, hogy a Városban szinte már senki nem közlekedik gőzjárgányokkal! Karambolozni már csakis az egy helyben álló épületekkel lehetne; amihez viszont jó adag felelőtlenség és hülyeség kell.

Hát, nekem az előbb majdnem összejött.

– Koncentrálj, Lilith! – csikorgattam a fogam, miután a fékre lépve sikerült óvatosan lelassítanom a járgányt, anélkül hogy az újra megcsúszott volna. Tök szabálytalanul, tehát balról kerültem ki a víztornyot, és mentem tovább az Eötvös úton. Kétoldalt, titokzatos parkjaik mélyén csodás villák sorakoztak, amiket jó ideje nem lakott senki. Legalábbis nem olyanok, akikkel szívesen találkozna az ember lánya, ha már görcsösen ragaszkodik az afféle formalitásokhoz, mint hogy a feje a nyakán maradjon, a vére pedig a saját ereiben csörgedezzen.

Farkasok gyülekeznek...

Kényszerítenem kellett magam, hogy az úttesten kívül semerre se nézzek. A folyamatosan lefelé haladó út két oldalán néhol kiégett, félretaszított, kormos verdák álltak. Volt, amelyiket felborították, vagy épp torz graffitikkal mocskolták össze. A Svábhegy környéke emberi életre alkalmatlanná vált. A Várban lakó Fenevad az éjszaka legfertelmesebb, alsó kasztokból származó szörnyetegeivel népesítette be Buda egykor talán legszebb vidékét.

A fogaskerekű háborzongatóan néptelen, sötét állomását elhagyva a Diana utcára fordultam rá. A Barkas traktorhoz méltó pöfögéssel, de legalább hörgés, fulladozás nélkül, üzembiztosan vitt a célom felé. A fűtés persze pocsék volt, és a rozsdás kaszni is ezer résen át engedte

be a kinti, dermesztó levegőt, de mindez nem érdekelt. A hidegnél sokkal inkább a kocsit körbeölelő, vigasztalan sötétség zavart, amivel odakinn csupán a fényszórók, idebenn pedig a műszerfal hunyorgása igyekezett megküzdeni. Még a visszapillantóba se mertem belenézni, mert tudtam, hogy a hátam mögötti nagy térben, a Barkas belsejében hívatlan utasként terül szét a sötétség, mintha arra várna, hogy végre lefulladjon a motor, s ő rám vethesse magát.

A Szent Orbán téren csikorgó gumikkal vágtam át.

– Hé, kislány, fogd vissza magad!

Hangosan kimondott szavaimtól először csak idegesebb lettem, aztán mégis folytattam a dumát:

– Semmi értelme, hogy fejre állj ezzel a csotrogánnyal! Lassíts szépen... Úgy, ügyes lány vagy.

Végre oldódni kezdett bennem a pánik és a düh okozta görcs. A lábfejem feljebb engedte a gázpedált. A Barkas hörgése csitult, a kaszni se zörgött már olyan fülsiketítően. Az Istenhegyi út szélesen, üresen és sötéten várt rám. Kétoldalt a házak ablakai vakon meredtek az éjszakába.

Még világos volt, mikor otthagytam a többieket. Emlékszem Szürke döbbsent, kétségbeesett arcára. Láttam rajta, hogy szeretne velem tartani, de fél Salamontól és a többiektől.

– Állítólag egy csapat vagyunk! – kiáltottam hirtelen, s mivel ez nem volt elég, beleöklöztem a Barkas műszerfalába. – Bizony! Mi vagyunk a rettenthetetlen grufti démonvadászok, igaz-e?! Hát ha tényleg egy csapat vagyunk, akkor miért nem vagytok képesek hinni nekem?

Tudtam, hogy magamban beszélni – sőt, üvöltözni – közel áll a teljes elmezavarhoz, mégsem voltam képes abbahagyni.

– Nézzétek a Várost! Mit szólsz a látványhoz, Slomó? És te, Dorisia? Oh, kicsi, ijedt Dorisia, neked muszáj a többiekkel tartanod, hisz egyedül már rég szétmárcangoltak volna a démonok, nem igaz?! Na de Gitta asszony, Susy Omega és persze Silver Ivy...? Ők legalább olyan kemények, mint akármelyik sargatanas, még sincs annyi merszük, hogy ODA... FIGYELJENEK... RÁM!

A három utolsó szót már a letekert ablakon kihajolva üvöltöttem a Városra. Az arcomba csapó fagyos levegő könnyeket csalt a szemembe. Legalábbis azt akartam hinni, hogy a menetszél tette.

– Tudjátok, mit mondok? – szűrtem fogaim közt a szavakat, miután ismét egyenesen ültem, és a fényszórók pásztázta utcára meredtem. – Bármit gondoltok rólam, én igenis *tudom*, hogy a Fenevad nekem köszönheti a hatalmát, mert... Mert én *így* döntöttem! És azért... A fenébe, csakis azért dönthettem így, mert Enoch hatalmat adott hozzá. Akkor is ez az igazság, ha ti odafönn, a csillagvizsgálóban egyetlen szavamat se hiszitek el! Most pedig...

Épp a Nagyenyed utcára fordultam rá, mikor elém ugrottak. A fényszórók három tovasuhanó alakot világítottak meg, s az egyik nem volt elég fürge. Fekete hajú, kissé tömzsi, alacsony lány. Tisztán láttam az arcát, amint döbbenet felnéz rám, aztán jött a csattanás. A vén Barkas egész kasznija belerázkódott, pedig csak a bal első lámpával sodortam el a csajt, aki az irtózatot ütéstől felpattant a levegőbe, pördült néhányat, majd az aszfalra zuhant.

Fájdalmasan sikítottak a fékek, s a tehetetlenségi erő rápréselt a kormányra. Kirúgtam az ajtót, fűzős csizmám talpa hangosan csattant a nedves úttesten.

Egyetlen csepp vért sem láttam, de ez ugyan miért lett volna gyanús? A szétdobott végtagokkal heverő lányhoz léptem, lehajoltam hozzá, és fekete körmű ujjaimmal félresimítottam a haját, hogy az arcába nézhessek.

Ekkor kezdtek vonyítani. Miután elütöttem a társukat, a lendület még jó húsz lépésen át vitte őket, így már a járdáról fordultak vissza. Szerencsére a motort nem állítottam le, s bár a járgány egyetlen, épen maradt jobb oldali fényszórója az Alkotás utca felé ontotta sugarát, mégis elég fényt adott ahhoz, hogy kivegyem a körvonalait. Gyorsan és egyre görnyedtebben futva közeledtek.

Aztán meghallottam a mordulást, méghozzá egyetlen arasznyira a kezemtől. Ujjaim közül lassan siklott ki az elütött lány

haja, mely érdes volt és ragacos. Ránéztem, mire ő eltátotta a száját és felém kapott. A förtelmesen nagyra nőtt, sárga tépőfogak üresen csattantak a levegőben; még túlságosan kába volt ahhoz, hogy elkaphasson. Ösztönösen szorítottam ökölbe a kezem, mire az ujjgyűrűmből halk pendüléssel lökődött ki az apró, mérgezett tű. Célzás nélkül döftem. Válaszul fájdalmas vinnyogás érkezett; a Dorisia által kutyult asztrálgél-méreg igazán gyorsan hatott.

A két fiú immár teljesen négykézlábra ereszkedett. Farkaskörmeik hangosan csattogtak az aszfalton, megnyúlt pofájukból fröccsenő nyál és dühödt morgás tört elő. Gyorsan közeledtek. Túl gyorsan.

– *Sztafil!* – fel sem álltam a guggolásból, úgy dobtam feljűk a gris-gris zacskót. A szerterobbanó villámvarázs kétfelé repítette a srácokat. Égett szőr bűze és keserves vinnyogás töltötte be az utcát.

Ezután kezdtem futni. Még csupán a fél fenekem került az ülésre, de már a gázpedált tapostam. A Barkas persze sosem a gyorsulásáról volt híres. Épp berántottam az ajtót, mikor egy félig ember, félig farkas végtag nyúlt utánam. A lány ismét elvétette.

Ruv' démonok – gondoltam, miközben a botváltót recsegtetve raktam sebességbe a kocsit. – *Biztos most indultak az első portyájukra, miután rátaláltak erre a három szerencsétlenre, és befészkelve magukat a testükbe, elkezdték őket farkasemberré formálni. Igen, megint örült mázlim volt...*

A Déli pályaudvar mellett már biztonságban érezhettem magam. A sebességmérő mutatója lassan, de biztosan kúszott a nyolevanas felé. Belenéztem a bal oldali visszapillantóba. A két *ruvnak* és a *ruvnyinak*, akit elütöttem, nyoma sem volt.

A Moszkva térnél lassítottam. Itt már világítottak a gázlámák, és a házak ablakaiból is fény áradt. A Mamut üzletház üveg-acél monstruma fényreklámokat villogtatott, a járdákon démonszállta emberek és vágyakozó tekintetű apagék bóklásztak. A grammatonoktól cseppet sem tartottam; akadt nálam néhány remek, bár természetesen hamis földémoni menetlevél.

1 ruv – farkas, ruvnyi – nőtény farkas (roma).

Csak mikor a Margit hídra értem, akkor döbbsentem rá, hogy a ruvok épp azon a környéken kerültek az utamba, ahol valaha, réges-rég éltem. Apu... Anya... a tízemeletes és a pince, ahol oly sok időt...

Kapkodva tekertem fel az ablakot. Rohadt menetszél! Már megint könny csípte a szememet...

A ház éppoly nyomasztóan csendes volt, ahogy a Kunhalom utca és az egész kerület. A Barkas megmaradt lámpájának magányos sugara óvatosan tapogatta a komor sötétséget, de most legalább segítsége is akadt, mivel itt a köztéri világítás valahogy még kitarzott. Minden harmadik-negyedik gázlámpa épen maradt, gyenge fényszigetet rajzolva maga köré.

A járda mellé álltam, és a kormányra hajolva kémleltem a házat. Az utcára néző, kicsiny ablakok betörve, fénytelen tekintettel meredtek rám. A házinénink már rég halott, ezt tudtam jól, valahogy mégis egész úton abban reménykedtem, hátha...

Ostobaság. Ha a motorzajra valóban megnyílna az ajtó, és a néni lépne ki rajta, karján hatalmas tálcá friss, porcukros rétes-sel... akkor meg kéne őt ölnöm.

Fogtam a slusszkulcsot, és leállítottam a kocsit. Amint a fény-szóró kihunytt, és a már megszokott, monoton gépzaj is megszűnt, a csend dermesztő ölelésétől kirázott a hideg.

– Démonvadász vagy, kislány! – suttogtam magamnak. – Fogát vacogtató, alaposan betojt, de azért mégis csak démonvadász, úgyhogy nyomás!

Valahol kutya ugatott. Megnyugtató volt a gondolat, hogy a Fenevad uralta városban még léteznek kutyák. Úgy értem, teljesen hétköznapi, szeretnivaló, bátor vagy hamis, hűséges és a mennydörgéstől nyüszítve ágy alá menekülő, *normális kutyák*.

Kiszálltam a kocsiból, és a fejemre borítottam, majd a mellem szorosan összefogtam a vastag, kötött nagymamakendő. A levegőben fehér párákat bodorított a lélegzetem, de még a cipőm talpán át is éreztem, hogy a talaj meleg.

Közel, nagyon közel kerültünk a Pokolhoz. Sőt, talán benne élünk.

A kerítéskaput már rég kidöntötték. A kertet gaz verte fel, mely torzan kanyargó, fás gallyakon és indákon ülő, tüskés leveleket növesztett. A Városban még a növények is gonosszá lettek, csak azért, hogy életben maradhassanak.

Lassan lépkedtem a disznóparéj lepte járólapokon. Félúton tartottam, mikor az üresen álló, kifosztott ház ajtaja nyikorogva kinyílt, majd hirtelen bevágódott. A szívem... Legalább két dobbanást hagyott ki, s csak azután indult újra.

Tovább! A szélben lengő, embermagas gazdsungelen túl már ki tudtam venni egykori albérletünk tetejét. A bádogeresz ólomszürke alját fény világította meg. Barátságosan hívogató, sárga lámpafény.

Megálltam a konyhába nyíló, üvegezett ajtó előtt. A koszos csipkefüggöny, amin kicsi, barna szélű égésnyomok éktelenkedtek – jelezve, hogy valaki odabentről rendszeresen kifelé szokott bámulni, megfélelkezve a kezében tartott cigarettáról –, némileg zavarta a látványt. Azért mégis ki tudtam venni a falhoz támasztott asztal mellett ülő családot. Épp vacsoráztak. A kopogásra mindhárman az ajtó felé kapták a tekintetüket. A fekete hajú, lompos asszony felhúzta az ajkát, kivillantva csontsárga fogait és sötétlila ínyét.

Jó, vele nem lesz különösebb gondom.

A férfi állt fel elsőként, és ajtót nyitott. Jobb kezében zsírtól síkos, félig elrágott főzőkolbászt, a balban nehéz fejű, csorba fejszét tartott.

– Mit akar? – kérdezte egyszerre lekezelő és idegességtől rekedt hangon.

A lakásból áradó forró, szinte tapinthatóan sűrű büztől elfordult a gyomrom. Amint bejutok, első dolgom lesz az összes ablakot sarkig tární.

– Maguknak most el kell innen menniük – mondtam. A férfi vizenyős tekintete a homlokomnak támaszkodott, majd lassan

elkezdett lefelé vándorolni. Próbáltam elképzelni, milyennek lát. Az éjfekete nagymamakendő felülről teljesen betakart, így az alatta lévő merész, a karjaimat és a hasamat kicsit sem takaró mellényt nem élvezhette. Lejjebb viszont az áttört selyemszoknya, amin csodás pillangók repkedtek, valamint a magas szárú, vastag talpú, fűzős csizma tetszhetett a pasinak, mert a nyelve önálló életre kelve bújt elő, és futott végig zsíros ajkain.

– Mit mondott? – szólalt meg mögötte a felesége, s lassan ő is felállt az asztaltól. Láttam, ahogy a bal keze rásiklik a tányérok között heverő konyhakésre. – Mit akar ez itt?!

– Tűnjenek el! – mondtam, szavaimat immár egyenesen a nőnek szánva. – Napfelkeltekor visszatérhetnek.

A férfi csíkos pizsamanadrágot, rongyosra nyútt házipapucset és kerek pocakját takaró, mocskos atlétatrikót viselt. Borostás arcán ostoba vigyor terült szét, miközben hátrébb lépett, vagy azért, hogy rám vágja az ajtót, vagy mert a fejsze használatához több helyre volt szüksége.

– Na húzzá? elfelé, kisribi! – röhögte, de nem a szájával. Egyetlen szemvillanással korábban a pizsamanadrág bal szára megrándult, felfelé tartó hullám kúszott végig az anyagon, majd a slicc nyílásán egy ragacsos, szürke bőrű, apró fogakkal tömött pofa türemkedett elő.

A lakásból áradó bűzből már korábban is sejtettem: a családfő egy ocsmány kis penetra fattyúnak szolgált gazdatestül. Most aztán megmutatta magát, talán mert azt hitte, egy elcsigázott démonzabrálóval van dolga, aki végső kétségbeesésében zörgetett be az első házba, ahonnan fényt látott kiszűrődni.

Nos, a penetrák sosem a mérhetetlen eszűkről voltak híresek.

Párja, a nőtény fattyú természetesen az asszony tarkóján, annak loncsos haja alatt tanyázott. Amint a virágos otthonkában feszítő, pohos nőszemély teljesen felém fordult, megláttam a tokája alatt feszülő, szürke démonfarkat, ami szorosabbra húzódott, hogy helyén tartsa a gazdáját.

– *Me denuncio auctoritas et claritas factum!*² – kiáltottam a pasi vigyorgó képébe, mire nyomban hátratántorodott. – *Me denuncio exterminus ito!*³

Már nem tudom, hogy a kolbászt, vagy a fejszét ejtette-e el korábban. Mivel én az ajtóban álltam, más utat kellett találnia, így hátrálva, a két karjával hadonászva a szobába ment. Jobbról üvegsörömpölést hallottam, amint kiugrott az ablakon, majd a hátsó kerten át elrohant.

– *Me denuncio auctoritas...*

A párja sem volt bátrabb. A konyhakésen nyugvó keze ugyan megrándult, de mikor a nyakában vicsorgó penetrára néztem, az nyüsztve bújt el a tarkója mögött, s hagyta, hogy az asszony a férje után vesse magát.

Végre átléphettem egykori (második) otthonom küszöbét, ám ezzel hibát követtem el. Talán az tett könnyelművé, hogy a két penetrával oly könnyen bántam el, vagy egyszerűen csak túl zaklatott voltam... Nem tudom. A fájdalom azonban, amit a térdemhez csapódó szék okozott, azonnal észhez térített.

A penetrák „gyermeke”, a velük különös démoni szimbiózisban élő *chorel*⁴ fattyú szerencsémre még nem volt kifejlett példány, s gazdatestként is csupán egy alig hétéves, olajos bőrű kislányt választott. A gyerek mindeddig a kamra ajtaja mögé húzódva figyelte az eseményeket, és láthatatlan csápjaival igyekezett a tudatomba férkőzni. Teljes sikerrel persze nem járhatott, hisz a nyakamban függő ónmedál, a belefoglalt három karneol agát szemcsével megvédett, de a gondolataimat azért mégis összezavarta.

A chorel felé léptem...

És egy kislányt láttam, apró, rémült és védtelen teremtést, akit nyomban muszáj megölelni. Mikor kitártam a karom, azt hitte, meg is teszem. Mire észrevette a bal tenyerembe rejtett Exit, az már a homlokára tapadt.

2 Parancsolom az akarat és a tisztaság nevében! (latin)

3 Parancsolom, hogy távozz! (latin)

4 Vad tudattolvaj démon: a megtámadott alany tudatába férkőzve képes annak akaratát manipulálni, s azt láttatni vele, ami az érdekében áll.

– *Exi ab seo!* – ordítottam, miközben beszorítottam őt a sarokba. – *Apaga Satanas filiaster!*⁵

A chorel démon sárga füstöt köpve szakadt ki a kislány testéből, és sisteregve merült a konyha járólapjaiba, megolvasztva a követ.

– Jól van – öleltem át szorosán a gyereket. – Most már nem lesz semmi...

A chorel fattyú azonban, ha végül távoznia is kellett, bosszút állt. Éreztem, hogy a kislány teste ernyedten fekszik a karomon; mielőtt a Pokolra küldtem, a dög megállította a szívét.

– Szegény kölyök – súgtam, s óvatosan lefektettem a kamra előtti rongyszőnyegre. – Most már vége. Szabad vagy.

Három órával később, mikor az éjfél jelző harangok kongása végiggördült a néma Városon, még mindig a konyhában voltam. A démonszállta család immár hónapok óta élhetett a kert végében gubbasztó, kicsi házban. A házban, mely egykor Anyának és nekem adott otthont. Mindent vastag, ragacsos mocsokrétég takart, ám a penetrák nyomai csupán rátelepedtek a mi emlékeinkre, nem tüntették el azokat. A tányérok... A vitrines szekrényben sorakozó porceláncésészék... Az asztalt takaró viaszosvászon... A halkan recsegő székek... A furcsán meggörbült leveseskanál (alpakka), amit Anya terítéskor mindig magának tett ki... És a kamra előtt heverő rongyszőnyeg, amin most a kislány holtteste feküdt; ezek mind a mi holmijaink voltak egykor. Az egykedvűen csöpögő falikút. Az asztal és a szekrény alá berugdosott és a padlót egyenletes rétegben takaró szemétben keveredtek a mi régi és a penetrák mostani életének emlékei.

Bementem a szobába. Ágy, éjjeliszekrények, rajtuk az ernyős olvasólámpák és az öreg ruhásszekrény – minden a régi helyén. Még a padlón tátongó lyukat, amin keresztül Xilka érkezett, hogy megmentsen, azt sem tömték be. A konyhából derengő lámpafényben botorkálva a hatalmas, komor ruhásszekrényhez mentem.

5 Távozz, Sátánnak fia! (latin)

Kinyitva az ajtaját rögtön láttam, hogy a titkos rekeszhez azóta sem nyúlt senki.

Mintha megállt volna az idő.

Előszedtem Smaragd néni régi, elsárgult leveleit. Csak egy hiányzott közülük: az, amelyiknek a hátulján a Fatimai Jólát volt. Rátaláltam a meséskönyvre is, amit Apu küldött nekem, benne a rejtvényként eldugott üzenettel. Mindent a konyhába vittem, s visszaültem az asztalhoz. Odakinn fájdalmasan vonyított a démonokkal terhes éjszaka.

– Hogy is volt? – suttogtam magamnak, miközben a levelek között lapozgattam. – Hol is kezdődött?

Görcsbe rándult a gyomrom, mikor rájöttem, hogy nem tudom a választ. Az ember hiába igyekszik rátalálni a pillanatra, amikor a katasztrófák sora kezdetét vette, rá kell döbennie: mindennek van valami előzménye.

Démonszállta világba születtem, ám az a Város mégis sokkal szelídebb hely volt, mint a mostani. Iskolába jártam, Apu ivott, s úgy tudtam, Anya rég halott. Félttem a pillanattól, mikor a törvény karmos mancsa rákényszerít, hogy démonoltóba vonuljak. Abban a Városban mégis béke honolt – démonok uralta, fogcsikorgató béke.

Nem akartam, hogy fattyút oltsanak belém. Tudtam, hogy vannak apagék, és sejtettem, hogy Anya is az volt. Rátaláltam a ködgruftikra, akikről azt hittem, ellenállnak a démoni uralomnak, de kiderült, hogy tévedtem; ők is gazdatestek voltak, csak épp egyetlen fődémont szolgáltak. Aztán jött Salamon és a gruftik, akik valóban apagék tudtak maradni, és másokból is kiűzték a szörnyetegeket.

Vagy mindez csupán hagymázás álom volt?

Itt, ebben az albérletben, ahová – miután rám talált a Sárga Házban – Anyával költöztünk, egy darabig azt hittem, hogy a démonok uralta Város pusztán összezavart elmém terméke volt. Igen, akkoriban a Fenevad által kibocsátott asztrálfomály elfedte az emberek elől, hogy a démonok továbbra is köztünk élnek.

Milyen békés, gyönyörű időszak volt! A friss rétes, amit vasárnaponként kóstolónak a házinénink hozott át a másik házból... A forró, porcukorral meghintett sütemény illatát még a penetrák hátrahagyott bűzén keresztül is érezni véltem.

Azután Salamon ismét megkeresett, és felnyitotta a szemem. Újra láttam az emberek nyakában ülő, tekintetükön kikönyöklő démonokat; a félelmeikből, gyűlölködéseikből, mohóságukból táplálkozó fattyak kövérebbek és egészségesebbek voltak, mint mikor még nem fedte őket asztrálfomály. A Városon pedig titokban már két szörnyeteg uralkodott: az idők kezdetén angyalból lett Fenevad, és a modern kor szülte, emberből démonná torzult Synerella.

Én és a gruftik összecsapunk velük. A harc könyörtelen volt; sorra haltak az ellenségeink és a szeretteink. Elvesztettük Tomasót, Gabrielut, Aput, Anyát és Xilkát. Legvégül, mikor már minden darabjaira hullott, Enoch – akiről addig még sosem hallottunk, és ma sem tudjuk, kicsoda is valójában – megadta nekem a hatalmat a választáshoz: döntenem kellett, miként és kinek az uralma alatt folytatódjék a Város története.

Én pedig a Fenevadat választottam.

Fellapoztam az Aputól kapott meséskönyvet. Gyűrött füzetlapok sarkát pillantottam meg, melyek középtájt kandikáltak ki belőle. Azonnal rájuk ismertem. Aznap éjjel, mikor Xilkával visszatértem ide, hogy megfejtsem Apu titokzatos üzenetét, az imp rettenetesen unta a rejtjelekkel való szöszmötölésemet. Kért néhány papírlapot, én téptem neki, ő pedig a maga szórakoztatására firkálgatni kezdett.

Amiket most találtam, az ő „művei” lehettek. Kivettem őket a könyvből, majd az asztalra tettem, és a tenyeremmel kisimítottam a gyűrődéseket. A kockás lapokon ügyetlen firkák. A lámpafénybe tartva, szememet erőltetve válogattam szét a később rárakódott kosz foltjait attól, amit eredetileg Xilka rajzolt. Két alak... Karikatúrák, amelyek az én kedves impem kifacsart humorát hirdették: az egyik figura toloszékben ülő, fiatal férfi, míg a másik görnyedt hátú, szakállas-pajeszos öregember.

– A kabbalista rabbik! – ismertem fel őket. – Dávid ben Goldstein és Nathan ben Erbatim az Árnyak házából.

– *IGEN!*

A kísérteties, halk sóhaj a ház falaiból áradt. Talpra ugorva fordultam körbe, rettegő tekintettel vizslatva a környezetemet. A szemem sarkából mintha úgy láttam volna, hogy a falikút fölötti tapéta kissé kidudorodna, hullámot vetne, de mire odanéztam, már nem volt ott semmi. A következő pillanatban már abban is kételkedtem, hogy az imént bármit is hallottam.

– Csak a szél... – nyugtattam magam. – Az kócolja a kertben álló gazt.

Visszatértem a képhez, s mindjárt láttam, hogy Xilka a két alak feje fölé szövegbuborékot rajzolt. Mintha ebben a különös képregényben a kabbalista rabbik egyszerre mondanák, amit akarnak. A szöveg így szólt:

„Ha ez nem volna elég az angyalok létének bizonyosságául, akkor jusson eszébe Enoch, aki beszélt velük, sőt, könyvet is írt róluk.”

– Enoch könyvet írt az angyalokról – suttogtam magam elé. – Könyvet az angyalokról...

A másik rajz egy gyereket... egy kislányt ábrázolt, aki félrebillentett fejjel, kissé bambán bámult vissza rám. Körötte, vagy inkább a „háta mögött” sejtelmes firkák, melyek lehetek idétlen szárnyak, vagy a gyerekből áradó kisugárzás (indigókék aura?!) jelképei is.

A kislány feje fölött szövegbuborék, benne Xilka ákombákom betűi:

„Enoch értett minket, és aki Enochot érti, minket is megért...”

– Drága, jó Xilka! – suttogtam, lerogyva a székre. – Méghogy unalmadban firkáltál...! Honnan tudtad, hogy egyszer majd visszatérek ide, és útmutatásra lesz szükségem?

Újra a rajzokat nézegettem, fekete körmű mutatóujjammal kopogtatva a rabbik fölötti szövegbuborékot.

– Tehát Enoch könyvet írt az angyalokról! Ha sikerülne megtalálnom... Vajon maradt még belőle ép példány? És ha igen, merre keressem?

Ujjam átvándorolt a másik papírlapra.

– Az indigósín aurába öltözött kislány, aki Enoch nevében keresett fel. Azt mondta: „Enoch értett minket...”. Minket! Tehát többen is vannak! Talán egész seregnyi indigókölyök él még mindig a Városban, hisz a Fenevad hatalma eltörpül Enoch ereje mellett, aki az Időt is képes volt megállítani, hogy átgondolhassam a döntésemet. Ha pedig ez sikerült neki, akkor a gyermekeit... az indigógyerekeket, vagyis az angyalmágusokat sem hagyta veszni! Találnom kell egyet, hogy eljuthassak...

Ekkor rúgták be az udvarra nyíló ajtót...

Apró üvegcserepek záporoztak rám. Felugrottam, s ahogy hátrarúgtam a széket, az csattanva vágódott a tálalószekekrénynek. Az apró konyha leghátsó sarkába hátráltam, be a falikút mögé.

Négyen voltak. Úgy türemkedtek be egymás után a helyiségbe, mintha a testük valami lágy, képlékeny anyagból volna, pedig teljesen emberinek tűntek. Két kar, két láb, egy fej, s az azokat összekötő, egyben tartó törzs.

– Hát mégse ment el – mondta az, aki legelől érkezett, holdvilágképén gunyoros, kegyetlen vigyorral. – Mázlisták vagyunk, mi, srácok?

– Mázlisták bizony, ahogy mondd, Bronz – értett egyet a második, és megveregette társa izompólóból kidagadó, hatalmas vállát. A hátuk mögül még ketten igyekeztek előrébb jutni. Az egyikük girhes kölyök, tekintetében lustán kígyózó *hernyóval*, a másik egy feltűnően szép, bár rideg arcvonásokkal bíró lány, akiben egy kecses *lill-démon* vert tanyát, melynek távoli ősei állítólag Lilith démonkirálynő saját teremtményei.

A Bronz névre hallgató, tar koponyája tetején zöldeslila punktaréjt viselő pasas hullámzó arcvonásai mögül egy *abaddon* vicsorgó pófája derengett elő. Miközben bakancsával üvegcsere-

peket ropogtatva még beljebb lépett, lerázta válláról a haverja kezét.

– Ne tapizz, Pedro! – mordult rá a fekete hajbozontos, csontos arcú srácra, aki sértetten engedelmeskedett, bár a benne lakó első fokozatú penetra méltatlankodva sziszegett. – Megmondtam ezerszer: utálok, ha hozzám érnek!

– Csak semmi feszkó, fiúkák! – búgta lágy hangon a lány. – Ma éjjel grufti lesz a marcang⁶.

– Marcangnak jó nekem a közönséges apagehús is – mordult hátra Bronz. – Ezt már igazán tudhatnád, Tanamera! A gruftikat, ha egyet-egyet végre sikerül elcsípnem, többre tartom, mint a hétközéji táplálékot.

– Enni fogunk? – motyogta a negyedik alak, aki épp csak bejutott a konyhába, máris az ajtó mögötti sarokba húzódott, és a saját körmeit nézegette, szagolgatta, s piszkálta velük az orrát. – Kapok belőle én is? Kaphatok...?

– Kuss legyen, Ketz! – ordított rá Pedro, majd Bronz karfiolfüléhez hajolva sisteregte: – Miért kell nekünk elviselnünk ezt a rohadt hernyót? Mi hárman nemes démonklánból származunk, de Ketz...

Úgy tűnt, remekül elvannak egymással, és cseppet sem tartanak attól, hogy a grufti, akit pillanatnyilag sikerült a sarokba szorítaniuk, esetleg a képükbe vág egy gris-gris zacskót. És sajnos a magabiztosságuk jogos volt: sokrétegű szoknyám rejtett zsebeiben csupán két közönséges Exi-lapocska, valamint egyetlen nyomorult sovlyarel-kavics lapult. Minden más felszerelést a Barkasban hagytam, vagy a penetra családra pazaroltam el.

– Nos, a helyzet a következő... – Tanamera előrelibbent, és megállt az asztal mellett, egyik tenyerével Xilka régi rajzaira támaszkodva. Ahogy néztem őt, forró borzongás futott végig a hátamon. Az a lány...

Tanamera nem csupán szép volt, de abban a pillanatban ő maga vált számomra a megtestesült tökéletességgé. Még soha nem

⁶ démonszleng, jelentése: zsákmány

éreztem ilyet lány iránt! Tökéletes alakjára ébenfekete selyemből varrt, testhezálló, szemérmetlenül vékony ruha simult, mely mindent látni – vagy legalábbis sejteni – engedett, amit általában a ruhák el szoktak takarni. Két meztelen karja, hosszú nyaka, vállára omló, zöldeskék haja, alabástrom homloka, fitos orra, hideg mosolyra húzódó, vérvörös ajkai *mérhetetlen meglepé-
déssel* töltöttek el.

Oh, igen! – gondoltam, bár tudatom egy része nem értette, honnan támadnak bennem ezek a szavak. – *Olyan vagy, gyermekem, amilyennek megálmodtalak.*

A lányból áradó, lil fattyú teremtette bódulat azonnal elmúlt, amikor a szemébe néztem.

– Hallgatlak – mondtam, összefonva a két karom. – El akartad mondani, mi is a helyzet!

Tanamera arcán enyhe zavar futott át, de hamar rátalált iménti magabiztosságára.

– Hírét vettük, hogy rátörtél a rokonainkra, és egyiküket... – a rongyszőnyegen heverő kislányra pillantott, bár nem rá gondolt – ...kiütted az őt megillető testből.

– Az őt megillető...?! – felnevettem, majd állammal a lány mögött toporgó Pedro felé böktém. – Te első fokozatú penetra vagy: úgy ötarasznyi, szürke bőrű, ragacsos kis féreg! És te, izomagy? A tojásból kikelve folyton vonagló, sárga levet eresztő, öklömnyi, fekete kitinfejjel kúszó-mászó húskukacként létezel, míg bele nem bújsz valakibe. Ti mindannyian démonok vagytok, akiknek saját testük van, csak épp szeretitek ellopni másokét.

– Erre valók az apagék – mondta megvető mosollyal Tanamera.

– És evésre! – motyogta a sarokban saját ujjai táncától megbűvölve Ketz. – Néha meg is lehet enni őket, mert az... az tápláló, igen, nagyon tápláló!

– A rokonainkat bántottad, grufti! – ordított fel hirtelen Bronz, hatalmas karjával a szoba felé taszítva az útjában álló Pedrót. – Ezért most Abaddon nagyúr nevében...

A két Exire, amit korábban sikerült a tenyerembe vennem, a rettenetes jeges verejtéke tapadt. Biztos voltam benne, hogy nem érem meg a napfelkeltét. Dühített a gondolat, hogy ilyen ostoba módon hagytam magam elcsípni. A penetra család felnőtt tagjai... Ugyan miért hittem azt, hogy nem kérnek segítséget a klántársaiktól?

Ez a ház... Az emlékek, amik beivódtak a falakba... A rétes illata, Anya mosolya és a házinéni tipegő léptei...

Csakis akkor merengj a múlton, ha tökéletes biztonságban tudhatod magad – bölcs tanács, ami túl későn ért el hozzám.

Kész volt a tervem. Már épp mozdulni akartam, hogy hátrébb taszítva a lányt megpróbáljak Exit nyomni Bronz boltozatos homlokára... Legalább őt magammal akartam vinni a Pokolba, ha a másik három a következő pillanatban úgyszólván végez velem.

Ám mielőtt bármit tehettem volna, egy gris-gris zacskó puffant a konyha közepén. Bronz és Pedro döbbenten bámultak a vörös flanelből varrt, bőrszíjjal szorosra húzott tatyóra. Tanamera sikoltva ugrott fedezékbe. Ketz – azt hiszem – fel sem fogta, mi történik.

Megpördültem, és a sarokba guggolva, karjaimmal a fejemet védve olyan kicsire húztam össze magamat, amilyenre csak tudtam. Előbb halk recsenést, majd az apró helyiségen végighullámzó, kísérteties sóhajt hallottam, melynek forró légáramlata a ruhán és kendőn keresztül is égette a bőrömet.

Ezután jött a falrepsztó dörrenés. Lehunytam a szemem, két magasra emelt karommal óvtam az arcomat, s visszatartottam a lélegzetemet. Mögöttem hulladék, és a szilánkokra robbant bútorzat darabjai kavarogtak.

Azután mélyen bűgő, tompa csend következett. Valaki megérintette a vállam.

– H... hé! M... most már fel... felkelhetsz!

Leengedtem a karjaimat. Szürke hajolt fölém. Arca holtápadtan világitott, ajkai idegesen rángatóztak.

– L... lépjünk le – mondta, és a hangja remegett. – Gyorsan!

A szoba felől éles csattanás, majd dühödő morgás hallatszott. Felálltam és körülnéztem. A konyha berendezéséből szinte semmi sem maradt. Mindent a korábbi szemét és az összetört bútorok megégett, kormos törmeléke borított. Egyedül a falikút tűnt olyannak, mint azelőtt; kongó hangot hallatva, egykedvűen csöpögött bele a víz.

A kettérepedt bejárati ajtó mögül Ketz tántorgott elő. A girhes srác tekintetében ezüstös féregként tekergett a hernyó démon.

– Ezért most... – hörögte – megfizetsz!

A jobbegyenes, amivel a szobából kifelé nyomuló haverjai ölébe küldtem, szerintem mintaszerű volt. Ha Gitta is láthatta volna...

– Pu... pucolás! – kiáltotta Szürke, és a küszöbön át az udvarra lökött. – A kábító gris-gris... Nem t... találtam erősebbet.

Futottunk. A sötétben csupán a csizmám talpán át éreztem a járólapokat. A szoknyámba és horgolt kendőmba tüskés gallyak akadtak. Mögöttünk Bronz üvöltött:

– Kapjuk el! A vérét akarom!

Akármilyen vén csotrogány is volt, a Barkas most első pöccre indult.

– Fordulj m... meg! – körözött a kezével Szürke, miután bevágódott az anyósülésre. – Gye... gyerünk, fordulj m... már!

A gázpedálra tapostam, és vadul tekerni kezdtem a kormányt. Egyetlen fényszórónk félkörívet hasított az éjszakába. A túlsó oldalon a bal első kerék felkapott a járdára, majd szinte azonnal le is pattant róla. Végre a megfelelő irányba tartottunk. Ráhajoltam a kormányra, hogy Szürke ne takarja a házat, mert még egyszer, utoljára látni akartam. A négy démon épp ekkor rontott ki a kertből.

– G... gázt! – sikoltotta Szürke magából kikelve.

– Nyugi! – csitítottam. – Már nem érhetnek utol.

A járgány traktorhargon, a repedezett aszfalt gödrein megmegugorva, egyre gyorsulva száguldott velünk. Mire az Attila útra kanyarodtunk, már Szürke sem hisztériázott.

– Először is... – szólaltam meg – ...kösz!

– O... oké! – legyintett az ex-hernyós, aki talán kezdte viszszanyerni az arcszínét: legalábbis a műszerfal fényei neonzöldre festették a bőrét.

– Másodszor viszont... – folytattam. – Mi a fenét keresel te itt? És főleg: hogy találtál rám?

– N... nem volt nehéz – Szürke a dzsekije zsebébe nyúlt, és két csokiszületet húzott elő. – Sokkal j... jobban ismerlek, mint g... gondolnád.

– Ennek most örülnöm kéne? – húztam el a szám.

– A l... lényeg, hogy nem sok hely v... van a Városban, ahová Lilith menne, mikor épp ki van b... bukva – nevetett megmentőm, és kérdő tekintettel kínálta felém az egyik csokit.

Már majdnem érte nyúltam, mikor a szemem sarkából valami nagy, hengeres dolgot pillantottam meg, épp az úttest közepén. Sikerült félrerántanom a kormányt, de a lökhárító bal vége így is elkapta, és irtózatossá csattanással a járda mellett parkoló autók egyikének vágta azt. A zajra hirtelen megelevenedtek az árnyak: a kerítések tövéből és kivilágítatlan épületek rég betört ablakaiból vagy tucatnyi incubus, succubus és más, szórakozásra vágyó fattyú rohant elő, s állapította meg csalódottan, hogy az út közepére csapdának kitett kuka nem állított meg minket.

– Azt hiszem, jobb lesz, ha mindkét kezemet a kormányon tartom – mondtam, szomorú pillantást vetve a csokira.

– S... sebjaj, nem csak életet t... tudok menteni – nevetett rám Szürke, majd kibontotta és a szám elé tartotta a csemegét. A szitu kissé furcsa volt, a csoki viszont mogyorós, úgyhogy beleharaptam.

– Téhheg é’dekee’ne, hohhan dutta’ me’, ho’ hó’ ta’álsz – próbáltam erőltetni a beszélgetést, ami azonban a vezetéssel és rágással együtt túl emberpróbáló feladatnak tűnt. Szerencsére Szürke így is értette, mit halandzsázok.

– Mikor eljöttél a csillagvizsgálóból, Slomó Silver Ivyt és engem küldött utánad.

– Mié’?

– Mert b... bármennyire is nem mutatja a zord d... doki, azért nagyon is k... kedvel, és félt t... téged – felelte Szürke, újabb csokifalatot diktálva belém. – Csakhogy Ivy nem ismer úgy, mint én. Amennyire kibuktál amiatt, hogy Slomóék nem hiszik el neked az Enoch-sztorit, abból mindjárt sejtettem, hogy vagy a Böszörményi úti tízemeletesbe, vagy ide fogsz jönni.

– És...?!

– Előbb a tízemeletesbe mentem, de néhány nyüszítő ruv és ruvnyi démonon kívül senkit sem láttam a környéken – mondta Szürke. – A második tippem végül bejött, de gyalog utolérni azt, aki Barkasszal száguldozik...

Ezen mindketten neveltünk.

– Hát, nem is volt olyan nehéz – fejezte be a gondolatot. – Mikor megláttam a járgányt, az a négy idióta már körülötte szimatolt. Reméltem, hogy elhúznak, de ehelyett bementek utánad, úgyhogy...

– Oké, a többit már vágom! – szóltam közbe. – Akkor most visszamegyünk a csillagvizsgálóba, hadd nyugodjon meg Slomó drága lelke.

Az Attila utcának csak nem akart vége szakadni. Nem csoda, hisz majd fél Pestet átszeli a Fótítól egészen az Árpád útig, ahol aztán Szürke ismét megszólalt.

– Itt jobbra fordulj, arra van a Váci...

– Tudom az utat! – mordultam rá, pedig nem akartam. – Bocs, de nehéz éjszakám volt.

– És még nincs vége!

Szürke ezt olyan vészjóslóan mondta, hogy rögtön éreztem: többre utal, mint arra, hogy ma éjjel még bizton számíthatok Slomó hosszas prédikációjára a biztonságról, a grufti összetartásról és...

– Követnek! – fordult hátra az ex-hernyós. – Szerintem az a négy rohadék...

– Honnan szereztek járgányt?

– Tucatjával állnak az utak mentén, mióta a gazdáik megfogtakoztak.

Bronzék nemcsak a fényszórókat, de még a ködlámpákat is bekapcsolták, mintha fénycsapdába akarnának fogni minket. A Váci úton már százhússzal robogtunk, ami eddig a Barkas motorjának elérhetetlen sebességtartományt jelentett.

– Szétesik ez a sátánverte csotrogány! – kiabálta túl a hangos géphörgést Szürke.

– Kapaszkodj! – figyelmeztettem, majd a fékbe lépve éles balkanyart vettem, ráfordulva a Róbert Károly körútra.

– Mit csinálsz? Az Árpád híd jobbra van!

– Lazíts! – próbáltam nyugtatni. – Nem vezethetjük el őket a bűvőhelyünkre.

Szürke talán bólintott, de lehet, hogy csak a körút bukkanói miatt billent előre-hátra a feje. Padlógig nyomtam a gázt. Kétoldalt úgy suhantak el a házak, mintha nem is mi haladnánk, hanem azokat húznák valami irdatlan méretű futószőnyegen. Bronzék azonban mégis egyre közelebb értek, hiszen az ő kocsijuk sokkal modernebb típus volt, mint a mi viharvert szörnyetegünk.

– Mi a terved? – kérdezte Szürke. – Hová megyünk?

– Őszintén? – néztem rá. – Lövéssem sincs.

A Barkas motorja vezetett visításba kezdett, és a sebességváltó blokkból csípős füst bodorodott. Ahogy a széles körúton robogtunk, egyre inkább úgy éreztem, hogy mindez csupán valami aljas rémálom. Az MTK-stadionnál aztán a mögöttünk száguldó kocsi belénk jött. A lökés nem volt túl durva, hisz Bronz se akart fejre állni, de ahhoz épp elég, hogy elhatározásra jussak.

– A Népliget előtt balra fogunk kanyarodni – közöltem Szürkével. Azonnal megértette, mire gondolok.

– Kőbánya?! – meresztette rám a szemét. – A romkerületbe akarsz menni?!

– Oda nem mernek követni a szemetek – intettem hátra. – És ha mégis, arrafelé minden ház tömve van démonzabrálókkal.

Szürke ismét bólított, és összeszorította a száját. Fejünk fölött suhogva távoztak hátrafelé a vasúti felüljáró széles sávjai. Amint előbukkantunk alóluk, a Barkas feldobódott a levegőbe. Éreztem, ahogy a kormány könnyűvé válik, majd hirtelen ismét az aszfalthoz csapódtunk. Az első kerekek megbicsaklottak, a kipufogódob leszakadt, és szikrát hányva szántotta az utat. Hiába szorítottam a kormányt, a vén járgány megadta magát. Előbb jobbra, majd balra kacsázott, míg végül a kerekek megakadtak a keresztben futó villamossínekben, és a Barkas a levegőbe pattanva pörögni kezdett.

Abban a néhány másodpercben hihetetlen volt a nyugalom. A motor persze úgy visított, mint a túlpörgetett óriás lendkerék, és a kaszsin belül mindenféle tárgyak csapódtak nekünk és a falnak, de mégis... Ahogy szálltunk-forogtunk a levegőben, s odakinn a Kőbányai út és a Hungária körút hatalmas kereszteződése hol talpon, hol megdőlve, hol pedig fejjel lefelé mutatta magát, én valahogy hatalmas békét és nyugalmat éreztem.

Aztán a kocsi teteje az aszfalthoz csapódott...

Nyolc

Körbe-körbe súrlódó, halkan harákoló hangra riadtam fel, melybe rendszeres időközönként fémes nyiszorgás keveredett. Először nem láttam semmit, hiába nyitottam nagyra a szemem. Már-már kezdett elfogni a pánik – talán megvakultam?! –, mikor végre halovány derengést pillantottam meg, mely egy kecses, fekete pillangót folyt körbe. Hát persze, a szoknyám! Fejjel lefelé lógtam az ülésből, a biztonsági öv mélyen a testembe vágott, és a ruhám az arcom előtt csüngött.

Kitapogattam a Barkas behorpadt tetejét, majd az öv csatja után kezdtem matatni, de hiába nyomkodtam a biztonsági gombot, az végleg megadta magát az enyészetnek. A súrlódó hang egyre csak ismétlődött, ahogy a fémes nyiszorgás is.

Megpróbáltam kibújni az öv alól, ám ez sem sikerült. A válamba hasító fájdalom viszont adrenalint pumpált az ereimbe, s így már tisztábban tudtam gondolkodni. *Az athame* – jutott eszembe. Félresöpörtem a pillangómintás szoknyát, és körülnéztem. A világ fejtetőre állt. A Barkas összes ablaka kirobbant, a tető benyomódott, a kaszni valahogy mégis egyben maradt. Szürke

kissé hátrébb, kifacsart pózban hevert az ülése mellett, melynek tartócsavarjai elnyíródtak, így utasával együtt elhagyta a helyét, és bevágódott a csomagterbe.

A szélvédő milliárd csillámdarabkája között mélyvörös vérpatak kigyózott, majd az egyik horpadásban tócsába gyűlt.

A boszorkánytőr szerencsére a helyén maradt. A fekete vászonnal borított tokot a bal combomra szíjazva hordtam, minden eshetőségre készen. Bár tudtam, hogy azzal, amire készülök, megszenteltem a pengét (hiszen az athamét evésre, vagy olyan hétköznapi dolgok elvágására, mint egy biztonsági öv, tilos használni), jelenleg ez cseppet sem érdekelt. A karommal igyekeztem tompítani a zuhanást, mégis sikerült alaposan odavernem magam. A kaszni megbillent, ám az az átkozott, súrlódó hang továbbra sem szűnt.

– Szürke! – a sráchoz kúsztam, és megérintettem a vállát. – Hé, ne szórakozz velem, hallod?!

Sajnos úgy tűnt, hogy esze ágában sincs szórakozni: a halántékán tátongó, mély sebből vér lüktetett, egyre táplálva a horpadásba gyűlt tavat. A törmelék közül sikerült előbányásznom egy kétes tisztaságú rongydarabot (azt hiszem, Slomó azzal szokta letörölni a szélvédőre kenődött bogárpépet), és rányomtam a Szürke fején tátongó lukra. Hallottam már róla, hogy ilyenkor *szorítókötést* kell alkalmazni, s reméltem, hogy ez a szakkifejezés valóban azt takarja, amit teszek. Így tehát a rongyot alaposan rászorítottam a sebre, majd az üléshezátból hasított szövetcsikkal rögzítettem.

– Eddig meg is volnánk – mondtam, csak hogy magamat biztassam. – Most pedig lássuk, mi történik a nagyvilágban.

A Barkas jobb oldalán, a tolóajtó ablakán, sikerült kimásznom. Arra számítottam, hogy Bronzék a roncs mellett állva várnak ránk, természetesen hanyag kisterpeszben, összefont karokkal, magabiztos vigyorral a képükön. Szédelegve, hányingerrel küszködve kúsztam ki a szélvédő cserepeivel és bűzlő motorolajjal szennyezett aszfaltra, egyik kezemben az athaméval. Lassan négykézlábra emelkedtem, s vártam, hogy lecsapjanak. A fémes nyikkanásokkal kevert, súrlódó hang immár a hátam mögül hallatszott.

S aztán sokáig nem történt semmi. Felemeltem a fejem, átlelve az arcomba hulló hajzuhatagon. Az első, amit megláttam, a Könyves Kálmán körút túloldalán álló házak tetejét bíbor fénykoronával ékítő napfelkelte volt. A derengés persze az alacsonyán hömpölygő, vörös hasú pokolfelhőkön küzdötte át magát, így sejtelmesebb és komorabb volt, mint az éj csillagtalan sötétsége.

Túl hirtelen álltam fel. Miközben a járgányunk a levegőben pörgött, néhányszor alaposan beverhettem a fejemet, mert hirtelen iszonyú szédülés fogott el. Két karommal tévován hadonászva kerestem valami kapaszkodót, ám mikor rátaláltam, az rögvést magával rántotta a kezemet.

Forog! – villant át sajtó agyamon. – *Akkor ez csakis az egyik égre meredő kerék lehet!*

A sustorgó hang lassult, a nyikorgás ritkulni kezdett. Majdnem elestem, de aztán a kaszninak dőlve végre megtaláltam az egyensúlyomat. Szükségem lett volna még néhány percre, ám ekkor halk nyöszörgésre lettem figyelmes.

– L... Lilith!

Szürke magához tért!

– Jövök! – kiáltottam, s a hangom hátborzongató visszhangot vert a néptelen utcán. Kapkodva összefogtam kibomlott hajamat, hogy ne zavarjon, majd lehasaltam a roncs mellé. Szürke a kezét nyújtotta felém, s bár nyomorúságos állapotban volt, mégis elvigyorodott.

– E... egyben vagy, kicsi lány? – kérdezte. – Ugye v... veled minden r... rendben?

Hirtelen elszégyelltem magam, bár nem tudtam pontosan, hogy miért. Ez a srác, beszorulva a Barkas roncsába, fején szedettvedett, véres kötéssel épp csak él, mégis az érdeklí leginkább, hogy *velem* mi van.

– Nyugi, kiszedlek onnan – mondtam. – Előbb azonban végezz magadon általános rendszerellenőrzést!

– M... mi van?!

– Próbáld mozgatni a végtagjaidat, hogy megtudjuk, nem tört-e el valamid – magyaráztam. – Ha igen, akkor nyugton kell feküdnöd, amíg...!

– Felfogtam! – vágott a szavamba Szürke, majd kifelé kezdett eckelni, miközben így morgott: – Az életemet is m... magamnak kell megmentenem! M... micsoda világban élünk!

Persze végül segítettem neki, s így két perc múlva már egymásba kapaszkodva tántorogtunk ki a Kőbányai út közepére.

– Nézd! – intett Szürke a kereszteződés felé. – Ők se jártak jobban.

Csak ekkor vettem észre a félig kidőlt gázlámpaoszlopot, és a fekete autót, ami szinte felcsavarodott rá. Az összegyűródött motorház alól még mindig gőz sistergett. A járgány mind a négy ajtaja nyitva volt, és az üléseken senkit sem láttam.

– Fenébe...! – a tekintetem ide-oda ugrált a környező épületek árnyékát kutatva, míg Szürke előreimbolygott, hogy aztán hátra se nézve integetni kezdjen.

– Ott vannak! – mondta, s elindult. Az athamét markolva siettem utána.

A három test alig néhány lépésre hevert az összetört kocsitól. Korábban csak azért nem vettem észre őket, mert álló, felénk rohanó, ránk vadászó démonfattyakat kerestem a hajnali félhomályban.

– Ezek már soha többé nem marcangolnak szét senkit – állapította meg Szürke, Bronz holtteste fölött állva.

A nagydarab fickó hanyatt feküdt, üveges szemekkel meredve a vöröslő felhőkre. Homloka közepén Exi okozta, fekete szélű égésnyom éktelenkedett, amit sokkal mélyebben préseltek a bőrébe, mint ahogy az egy közönséges démonúzás során szokás. Néhány lépéssel távolabb Ketz, az autó mögött pedig Pedro hasonló testhelyzetben hevert.

– M... mindháromból kiúzték a démonaikat – mondta Szürke.

– *Csak* kiúzták?! – a hangomban döbbenet és kételkedés bujkált. Mintha válasz érkezne a kérdésekre, a hátunk mögül,

valahonnan a Lovas Áruház kiégett épületén túlról, éles rikoltás hasított a csendbe. A Kőbányai út túloldaláról kurjantások egész sora felelt rá.

– D... démonzabralók – nyögte Szürke. – Tele van v... velük az egész kőbányai r... romkerület.

– Ma éjjel hárman biztos nem tértek vissza a vackukra.

Sorra jártam a hullákat. A nyomokból lassan kezdett összeállni a történések sora. A Barkas túl nagy sebességgel bukkant elő a vasúti felüljárók miatt mélyebbre süllyesztett útszakaszról... Egyszerűen elfeledkeztem róla, hogy az emelkedő teteje a levegőbe fog dobni, ha nem lassítok... Megtörtént, és mi felborultunk... Bronz valószínűleg ugyanígy járt, bár az ő járgányával lett volna rá esélye, hogy kivédje a karambolt. Talán csak arra figyelt, hogy minket elkapjon, így végül nekicsúrt a gázlámpa oszlopának... A légzsákok fehér porral szórták tele az üléseket, de maga az utastér szinte sértetlen maradt. Bronz és társai persze valamelyest elkábulhattak, így a karambol hangjára a közelben tébláboló démonzabralók közül hárman még időben érkeztek, hogy könnyű zsákmányt ejtsenek. Bronzot, Ketzet és Pedrót kirángatták a kocsiból és... A vérfoltokból, ruhafoszlányokból és egyéb nyomokból ítélve kemény küzdelem lehetett, de végül legyűrték őket, és kiűzték belőlük a démonokat, hogy aztán mindjárt magukba is kényszerítsék...

– Hárman lehettek – állapítottam meg.

– Miből g... gondolod? – csodálkozott Szürke.

– Abból, hogy nincs átvágva a torkunk – feleltem. – A démonzabralók gyűlölik a gruftikat, hisz azt irtjuk, amire ők a leginkább vágyakoznak. Ha többen is lettek volna, biztos végeznek velünk, míg mi tehetetlenül fekszünk a roncsban. Így viszont, friss gazdatestekként jobbnak látták, ha mihamarabb lelépnek, nehogy újabb démonzabralók jöjjenek, és megszabadítsák őket a zsákmányuktól.

– Ez i... igaz!

Ekkor hallottuk meg a gőzszirénák elnyújtott vonyítását. A grammatonok rohamjárgányai egyszerre közeledtek a Népliget, az MTK-stadion és szemből, a Józsefvárosi piac irányából.

– Ez nem lehet igaz! – kiáltottam. – Hogy kerülnek ide?

– A Fenevad megérezhette, hogy egyszerre három kedvencét is akarata ellenére szakították ki a maga választotta testből – tippelt Szürke, miközben már a Lovas Áruház felé rohantunk. – Szerintem le fogják zárni az egész tetves romkerületet.

Úgy tűnt, igaza lesz. Legalább hat rohamjárgány fékezett csikorogva a kereszteződésben, amit percek alatt asztrálpuskákkal felszerelt grammatonok leptek el. Az őrmesterek parancsszavakat ordítottak, mialatt az erőláncon tartott szimat démonok már a holttestek és a roncsok körül szaglászta. Szerencsére a mi auramaradványainkat elfedte a nyakunkban hordott fekete turmalinkő, ami minden grufti kötelező kelléke.

– Most mi legyen? – lihegte Szürke, amikor az egykori áruház kormos falai közé értünk. Kilestem a pillér mögül. A grammatonokkal érkezett démonmágusok varázsjeleket rajzoltak az aszfaltra, majd kántálni kezdtek. A levegő felforrósodott, szinte égetett, és parázslón bizsergette a bőrünket.

– Ez csapda – mondtam. – Gyerünk, tovább!

Az épületek árnyékában, szorosan a falnak tapadva rohanunk, egyre beljebb hatolva a romkerületbe. Olykor úgy véltem, a szemem sarkából velünk párhuzamosan futó, görnyedt alakokat látok: a démonzabrálók sem mertek a grammatonok közelében maradni.

Épp az Egészségháznál jártunk, mikor messze mögöttünk iszonyú dörrenés hallatszott. A hátamat meleg légáramlat érte, s én a betonfalnak csapódtam. Szürke mellett állt, és visszafelé nézett. A kereszteződésből kiindulva, jobbra és balra terjedve magas, szürke árnyaktól hemzsegő erőfal kezdett emelkedni, mely tíz percen belül – nem láthattuk, de tudtuk – teljesen körbefogta Kőbányát.

A démonzabrálók lakta romkerület foglyaivá váltunk...

Harmadik napja dekkoltunk Kőbánya alsón. A komor állomásépület néptelen, szeméttel és felborogatott, összetört műanyag székekkel teli várótermét átjárta a huzat. A jegykiadófülkében csináltam magunknak szállást. Szürkének a szomszédos panelházból még egy matracot is sikerült szereznem.

– H... holnapra jobban l... leszek – ígérte a srác minden este, egyre gyengébb hangon. – H... ha tudnál szerezni v... valami kaját...

Csakhogy nem tudtam. Szerencsére innivaló akadt bőven, mert az állomás négy italautomatájából kettő valahogy megúsza a fosztogatást, de a büfét kirámolták, s ami mégis megmaradt, azt vastag, szőrös és zöld penészréteg takarta.

A grammatonok démonmágusai légmentesen záródó erőfalat vontak Kőbánya köré. A Fenevadnak valószínűleg elege lett abból, hogy a romkerületben lakó démonzabrálók hordái rendre meglátogatták a Belvárost, és módosított Exi-lapocskáikkal terrorizálták a fattyakat. Bronzék esete lehetett az utolsó csepp a pohárban, bögrében, serlegben – vagy akármiből is szokott inni a Sötétség Fejedelme. Persze a szürke árnyalataiban irizáló hullámzó falon azért át tudtunk volna törni, hisz a benne rejlő átok nem halálos. Cakhogy már a puszta kísérlet is riasztást, az pedig számos grammatont idézett volna a helyszínre, így inkább a bujkálás mellett döntöttünk.

– M... meglásd, kicsi Lilith, h... holnap reggelre k... kutya bajom se...

Ez már a delírium! – gondoltam. – *Még sose szólított „kicsi Lilithnek”!*

Szürke fejesebe elfertőződött. Idegesen rándult össze a gyomrom, mikor az jutott eszembe, hogy talán én magam fokoztam a bajt, mikor azzal a mocskos ronggyal akartam elállítani a vérzést. Amint újra a svábhgyi csillagvizsgálóba érünk, azonnal javasolni fogom

Slomónnak, hogy a járgányba ezentúl mindig tegyünk elsősegély-csomagot; elvégre a törvény is ezt írja elő!

Mármint annak a régi, tán sosem volt világnak a törvénye, amelyre már-már csak az álmaimban emlékeztem.

Az első éjszakát egy kapualjban töltöttük. A romkerületben úgy kétszázezer lélek élhetett (mármint hús-vér testtel bíró lélek – a kísértő, igéző, kopogó és visszajáró szellemek más kategóriába tartoznak), legalábbis a Fenevad apageszámlálóinak feltételezése szerint. Mi szerencsére csak messziről hallottuk őket, amint magányosan, vagy kisebb-nagyobb csoportokban járták a kihalt utcákat, dühükben és elkeseredettségükben törtek-zúztak, tüzeket gyújtottak, vagy egymást kergették, verték s olykor gyilkolták.

– Ezek kinyírnak minket – mondtam Szürkének. – Muszáj valami más ruhát szereznünk. A grufti cuccok nem épp azt az üzenetet közvetítik a démonzabrálók felé, hogy „légy a legjobb barátom, és ölelj meg”.

Másnap találtam rá a vasútállomásra, és benne az eldugott, szükség esetén pedig jól védhető jegykiadófülkére. Az üvegablakon át szemmel tarthattuk az egész várótermet, viszont a fészkünket csak keskeny, eldugott, szeszélyesen kanyargó szolgálati folyosókon át lehetett megközelíteni.

– Remek hely, majd meglátod! – vigyorogtam Szürkére, miután sikerült észrevétlenül áttámogatnom őt a Pongrác úton. Fejünk fölött sötétben, némán feszült a vasúti híd. – Ott kipihenheted és összeszedheted magad.

Az állomás előtti hatalmas aszfaltcsíkot buszok, villamosok és gőzjárgányok tetemei borították. Mint valami félbehagyott és aztán vandálok által kifosztott, összezúzott, felgyújtott közlekedési múzeum, úgy terpeszkedett előttünk ez a torokszorítóan kietlen városi táj.

Alig kelt fel a nap, Szürkét magára hagyva indultam portyázni. A vöröslő felhők alatt némán, áporodott szeméttől bűzölögve gubbasztottak az emeletes házak. *Vadászatom* színteréül a Kőrösi Csoma sétányt választottam. Az egykor barátságos, mostanra viszont

gazzal felvert, mocsokkal borított sétálóutca mindkét oldalán néma épületek álltak őrt. A Fenevad hatalmának kiteljesedésekor az itt élő szerencsétlen apagékknak eszükbe sem jutott, hogy bárhová is menekülhetnének. Otthonaikban ülve várták be, hogy a démoni dimenziókból érkező szörnyetegek rájuk törjék az ajtót és...

Sokan haltak meg: őket egyszerű tápláléknak tekintették a vérre, agy-, és csontvelőre, esetleg csupán egy utolsó, édes halál-sikolyra szomjazó fattyak. Ahány dög, annyi ízlés.

Másokat megszálltak. Talán ők jártak a legjobban, hisz gazdatestként hamarosan a Belvárosban találták magukat, sokkal elviselhetőbb körülmények között, mint azok, akik valahogy megúszták a borzalom hónapjait, és apageként bujkáltak.

Azután a Fenevad őrzőngő haragja, amit kudarcba fulladt terve miatt érzett, lassan csitulni kezdett. A Sötétség Fejedelme rájött, hogy ha engedi kiirtani a Város teljes lakosságát, akkor nem lesz kin uralkodnia, és a léte értelmetlenné válik. Megtiltotta hát, hogy alattvalói esztelenül mézároljanak, s hogy az új törvénynek érvényt szerezzen, a Város bizonyos területeit az apagékknak adta.

Kőbánya mára a démonzabrálók legnagyobb kiterjedésű birtokává vált. A félállati létbe süllyedt emberek hordákban jártak, egymás között territóriumokra osztották a kerületet, és amit sikerült megszerezniük, azt tűzzel-vassal védték. Közben pedig arról álmodtak, hogy egyszer majd sikerül egy saját démonra szert tenniük (mindegy, hogy kényes asmo, nagypofájú ko-fa, szánalmas hernyó vagy akár tántorgó alkesz), s akkor végre kikerülhetnek innen, Kőbányáról.

Hogy megvalósíthassák e vágyukat, elég volt találniuk egy megszálltat, majd a homlokára nyomni az Exit, s így kiáltani:

– *Exi ab seo et veni in me!*⁷

Új emberfajta született: a démonzabráló. Persze a kőbányai romkerületben sem vált minden apage mániákus fattyúvadász-szá. Sokan egyszerűen csak túlélni szerették volna az épp rájuk

7 Gyere ki belőle, és jöjj belém! (latin)

köszöntő napot vagy fölébük boruló éjszakát. A démonzabrálok viszont lassan rosszabbak lettek, mint maguk a démonok. Bármire képessé váltak, hogy elérjék régóta vágyott céljukat, s ennek érdekében zokszó nélkül ölték meg az útjukba kerülő apagékát, mert mindegyikben vetélytársat láttak.

A gruftikat pedig... Minket mindennél és mindenkinél jobban gyűlöltek.

Azon túl, ahol a Füzér utca keresztezi a sétányt, kerek térre bukkantam. A közepén amorf állatokat mintázó szökőkút állt, medencéjében az esővízből zöld, békanyálas posvány lett. Madarak rebtentek a bíbor égre, mikor átvágtam a téren, egyenesen az egyik bérház földszintjén található ruhaboltba. A hatalmas kirakatokat hónapokkal korábban betörték, de magában a boltban alig tettek kárt. A felborogatott polcok, állványok, kifacsart végtagokkal heverő próbababák között turkálva hamar összeszedtem néhány hétköznapi, cseppet sem gruftis cuccot, majd siettem vissza Szürkéhez.

– Farmergatyók, barna csíkos férfizoknik, neked zöld-fehér kockás, nekem pedig ez a V kivágású, fehér ing... – mutattam a kínálatot. – Megfelel?

– É... és az?! – mutatott a magas szárú, fűzős csizmámra.

– Tornacsukák a tavalyelőtti év legdrágább divatja szerint – csörgettem meg a nejlonzacsit, amelyben szerzeményeim maradékát rejtegettem. – Nyugi, öregem, mindenre gondoltam!

A Fenevad lezárta ugyan a romkerületet, de nem akarta megölni a bentrekedteket, hisz gazdatestként vagy prédaként még jól jöhettek a démonok számára, ezért a vízellátás, ha akadozva is, de működött. A zuhany csodálatos volt. Minden porcikámat átmelengette a forró víz, s ami a legfontosabb: eltüntette a grufti mivoltomat fennen hirdető fekete szemfestéket, vörös ajakrúzs, és – némi aceton segítségével – az éjszín körömlakkot is. Miután átöltöztünk (Szürkének segítenem kellett, amitől valahogy fura érzéseim támadtak), én az állomás személyzeti fürdőjébe vonultam.

A harmadik nap reggelén azonban már biztos voltam benne, hogy mindez nem lesz elég a túléléshez. Szürke tekintete előző este elhomályosodott, és a srác éjfélre már hülyeségeket beszélt.

– Sz... szeretlek téged, kicsi Lilith. Sz... szeretlek és gy... gyűlöllek egyszerre. Így van ez, m... mióta csak rádöbentem, ki is v... vagy valójában! S... sőt, ha jobban belegondolok... Igen, most f... figyelj rám, mert ez n... nagyon fontos! Gy... gyűlölni v... valakit talán csak annyit tesz, m... mintha oly mérhetetlenül szeretnénk őt, hogy akár már m... megölni is képesek lennénk. I... gen, én szívesen m... megölnélek téged, Lilith, hogy ne... Soha többé, igen! Soha ne l... láthasson vagy érinthessen m... más!

– Aha! – nyomtam vissza Szürkét a matraccra, amit lázas vergődésében már teljesen átizzadt. – Mindig tudtam, hogy a pasikkal komoly baj van. Azt hiszem, jobban örülnék neki, ha ezentúl nem mutatnád ki, amit irántam érzel... Sem öleléssel, sem öldökléssel, oké?!

A srácnak gyógyszerre, lázcsillapító amulettekre, tiszta kötszerre és kajára volt szüksége. Hiába jártam be azonban napfelkelte után a környéket, semmi hasznosra nem találtam. Rádásul délben, mikor visszatértem az állomásra, Szürke épp az épület lapos tetején, a vasbeton toronyba épített hatalmas óra tövében kóválygott, két kezét az ég felé tárva, miközben csapzott haját a szél cibálta.

– A rohadt...! – sziszegtem halkán, nehogy meghallja, s lenézve megszedüljön. Berohantam az épületbe, fel a vaslépcsőn, ki a tetőre.

– Halld, ki már nem hallhatsz minket, mert az emberek... Oh, igen, ezek a kicsiny kis férgek itt a maguk építette, száználmas pusztaságban hátat fordítottak neked. Na mindegy... Azért csak halld meg szavam: én kitartok melletted... Vagy mellettük?! Ezt most pillanatnyilag nem látom színről színre, de azért...

Miután lerángattam a lépcsőn, és a falnak támasztva, a tenyermel befogtam a száját, azon kezdtem töprengeni, mit kezdjek vele. Éreztem, hogy a teste legalább negyven fokos lázban ég, ami

már tényleg nem tréfa! Ha valaki ennyire túlmelegszik, akkor történik valami a vérével... A suliban tanultuk, de már...

– Priznic! – döntöttem el. – Mármost annak a zuhanyos fajtája! Na gyere szépen, tetőprédikátor!

Csupán a fürdőbe érve döbbsentem rá: ha valóban hidegzuhany akarok alkalmazni, akkor Szürkét nekem kell levetkőztetnem! A viselkedése teljesen zavarodottá vált, így hiába próbáltam volna rávenni, hogy ő maga... Ruhástul viszont nem lökhettem a víz alá, mert elfelejtettem váltás göncöt hozni, a nedves cuccok pedig még betegbé tették volna a srácot.

Az a nagy, büdös igazság, hogy én még soha nem láttam meztelen pasit. Mármost úgy értem, szemtől szemben. Utáltam a hasamban bizsergő kíváncsiságot, és szégyelltem magam miatta. Szürke persze csak haver, de akkor is...

A csempének támasztottam, miközben ő valahova a semmibe, Lázálomföldre kísérteties tájaira meresztette csillogó tekintetét, és a két karjával hadonászott.

– Minden eljő, minden bekövetkezik, amit a számok próféciája megjövendölt! – üvöltötte torkaszakadtából. – Lássátok, ami nyilvánvaló, halljátok, ami egyértelmű: a démonkirálynő...

Képtelen voltam megtenni. Már a sliceggombján matattak az ujjaim, de aztán visszarántottam a kezem.

– Bocs, öreg! – sóhajtottam. – Talán az is elég, ha a fejedet nyomom a víz alá.

Hús perccel később egy ázott hajú, ám némileg kijózanodott Szürke próbálta kiválogatni, melyik lehet a valódi Lilith azon három szellemkép közül, amely a szeme előtt táncolt.

– T... történt v... valami? – kérdezte. – H... hol voltál ilyen s... sokáig?

Mielőtt válaszolhattam volna, megafon recsegő hangja ütötte meg a fületem. Még mindig a fürdőben voltunk, melynek csempével borított falai minden zajt felerősítettek.

– **FIGYELEM, FIGYELEM! A MAI NAPON, DÉLUTÁN HÁROM ÓRÁTÓL MELEG ÉTEL OSZTATIK A RÉMÜLT GYER-**

MEK SZOBRÁNÁL! FIGYELEM, FIGYELEM! AKI ÉHES ÉS JÓ SZÓVAL KÉR, ANNAK ADATIK! A RÉMÜLT GYERMEK SZOBRÁNÁL HÁROM ÓRÁTÓL NAPSZÁLLTÁIG MELEG ÉTEL OSZTATIK! AKI ÉHES...

A megafont valószínűleg egy gőzjárgányra szerelve hordozhaták körbe a romkerületben, mert a szavak hamarosan elháltak a távolban.

– Kaja! – mondtam Szürkének, és megmarkolva az ingét, felrántottam a földről. – Gyere, most megettek!

Fogalmam sem volt arról, hol lehet a *rémült gyermek szobra*, de muszáj volt bíznom a szerencsénkben. Mexikói mintás pokrócba csavartam Szürkét, aki bal karjával átölelte a nyakamat. Így botorkáltunk ki az állomás épületéből, aligha különbözve a romkerület legtöbb szerencsétlen lakójától.

Szinte azonnal megláttam egy embert; három napja az elsőt, aki az utunkba került. Épp úgy vonszolta magát a buszok és villamosok között, mint mi ketten, ám ő társként egy alaposan megpakolt, nejlonnal fedett, hangosan nyiszorgó bevásárlókocsira támaszkodott. A nyomába szegődtünk. Szürke igyekezett tartani magát, de a lábai folyton megbicsaklottak.

– T... talán itt kéne h... hagynod – nyögte.

– Felejtsd el! – förmedtem rá. – Slomó megmondta: a gruftik senkit sem hagynak hátra!

– Azok n... nem a tengerészgyalogosok?

– Pofa be, és segíts vonszolni a hátsód!

A nyikorgást követve a sétányon találtuk magunkat. Hamarosan mások is csatlakoztak hozzánk a környező házakból. Tehát a romkerület e része mégsem teljesen lakatlan! Rongyos alakok, férfiak, nők, sőt gyerekek bukkantak fel a sötét kapualjából, és földre szegezett tekintettel, némán vonultak, mind ugyanabba az irányba. Mire elhagytuk a nyálkás vizét őrző szökőkutat, már legalább kéttucatnyian voltunk.

– Z... zombik – lehelte a fülembé Szürke. – B... beálltunk az élőholtak seregébe.

Fogalmam se volt róla, hogy viccel-e, vagy – a visszatérő láz hatására – véresen komolyan gondolja, amit mond. A sétány véget ért, s mi mentünk tovább. Átvágtunk a széles Halom utcán, majd az aszfalttengerbe szorult kicsiny Szent László téren. Csak ekkor emeltem fel a fejem, és pillantottam meg a hatalmas, kőcsipkés, egytornyú templomot.

A kopasz fákkal körülvett, csodálatos épület egészen hátborzongató látványt nyújtott ebben a Fenevad uralta Városban. Távolról épnek tűnt, de minél közelebb jutottunk hozzá, annál világosabbá vált, hogy a féktelen dühükben tomboló démonfattyak a rettenet hónapjaiban többször is feldúlták, meggyalázták, sőt, tűzzel próbálták elpusztítani. A templom lépcsőit kormos törmelék, talán az egykori padsorok és a kegytárgyak maradványai borították. A festett üveglakoknak nyoma sem maradt, s az égbe szökő nagytorony mázas cserepes sisakja is önmagába roskadt.

A zombisereg egyetlen pillantást sem vetett Szent László még mindig fenséges templomára. Elnyekeregtünk, csoszogtunk, toporogtunk a főbejárat előtt, majd egyre inkább tömörülni kezdtünk. A fejek fölött átlátva hirtelen egy zöldre színeződött bronzszobrot pillantottam meg. A kopasz fák között álló alkotás egy asszonyt ábrázolt, ölében duci csecsemővel, aki rémülten kapálózott, mivel a nő lába mellett ágaskodó hatalmas hattyú épp felé csapott a csőrével.

A rémült gyermek szobra!

Ekkor végre emberi szó ütötte meg a fülemet:

– Csak sorjában, barátaim! Kérem, ne lökdösődjenek, jut bőven mindenkinek! Aki már evett, az álljon át Róbert sorába! Ő tartalék hideg élelmet és szükség szerint gyógyszert is oszt, de csak annak, aki valóban beteg.

Ez a hang... Egyszerre nyugodt, derús és erőt sugárzó... Valahol mintha már...

– Még néhány lépés! – rántottam feljebb a nyakamba kapaszkodó, ám egyre lejjebb csúszó Szürkét. – Tényleg csak néhány...

Az apagék tömege összezárult előttem. Kosztól ragacsos, tetvektől hemzsegő fejüket ingató és a mosdatlanság keserű szagát árasztó emberektől semmit sem láttam.

– Engedjenek át! – kiáltottam. – A társam beteg, magas láza van! Hallják, emberek, engedjenek már át!

Még csak felém sem fordultak. Valahol távolabb sikoltozás kezdődött, s néhány ütés vagy rúgás puffanását hallottuk.

– Aki így viselkedik, annak ma is az éhség kíván jó éjt! – bömbölte a korábbi hang. A hang, amit már egyszer, régen...

Szürke elájult. Képtelen voltam megtartani, de elengedni se akartam, így mindketten a földre zuhantunk. A nő, aki mögöttünk jött, egyszerűen a hátamra taposott, és ment tovább. A tüdőmből kiszaladt a levegő. Próbáltam felállni, de a kezemre irtózatossá súly nehezedett. Hallottam a porcok roppanását, s kínomban felsikoltottam. Újabb láb közeledett, divatos bőrcipő kopott orra rúgott az államba...

– Félre! – ordította valaki. – Álljanak félre! Gyorsan!

A testünkön tipró lábak tétován eltávolodtak. Fehér köpenyes, szőkésbarna hajú, szemüveges, fiatal srác guggolt le hozzánk. A zsebére, melyben alpakkakanalak sorakoztak, valaki a *Rob* nevet hímezte vörös cérnával.

– Jöjjenek! – nyúlt a hónom alá, és segített felállni. – Minden rendben?

Épp válaszolni akartam, mikor a tétova tömeg ismét szétvált, s egy újabb fehér köpenyes jelent meg.

– Ez a fiatalember valóban beteg – szolt az idős, markáns arcú, kopasz férfi, akinek korábban már megismertem a hangját. Ahogy most jóságos, szelíd tekintetébe néztem, hirtelen a neve is beugrott: Bánóczky Előd, a *démonlátó* plébános!

A Cserkesz és Kada utca sarkán álló Szent Család plébánia jöcskán megváltozott, mióta utoljára láttam. A falat díszítő,

hatalmas feszületet letépték, miként a két ajtó között lévő zöld postaládát és az istentiszteletek rendje, illetve más, a híveket érintő események közzétételére szolgáló üvegszekrényt is. Az ablakok törött madárszárnyakként fityegtek rozsdás zsanérjaikon, és a kereszt mintázatú, vastos ajtónak sem maradt nyoma. A keretbe csupán egy pozdorjából préselt falapot illesztettek, amin se zár, se egyéb biztonsági felszerelés nem látszott, kivéve talán azt a kék filctollal írt szöveget, ami így szólt: „*Körülvettek a halál hullámai, megrémítettek a gonoszság örvényei, körülfogtak az alvilág kötelei, hatalmukba kerítették a halál tőrei.*”⁸ Hát... ennél derűsebb házi áldást is olvastam már!

Miközben áthaladtunk a romkerületen, az ütött-kopott Nissan furgon (mely egy kimustrált, de még üzemképes tábori konyhát vontatott maga után) platóján ülve, egyre csak azon törtem a fejem, vajon az öreg tiszteletes megismert-e. Mikor utoljára láttam, a plébánia egyik folyosóján hevert, masszív eszméletvesztésbe feledkezve. Már maga az a tény is csodának számított, hogy a Fenevad hatalomátvétele után ennyi hónappal az öreg még életben van. Sőt, úgy tűnt, nem fér a bőrébe: az elvakult gonoszság városának legocsmányabb kerületében *jótekonysági* missziót vezetett a mindenki által elhagyott apagék számára!

A Cserkesz utcáról nyíló autóbehajtó előtt álltunk meg. A szemüveges srác, akit mindeddig nem volt időm alaposabban megfigyelni, kiugrott a kocsi anyósüléséről, és megzörgette a fémkaput. Közben én eligazgattam a mellettem fekvő Szürke takaróját, majd visszamosolyogtam a vezetőfülke hátsó ablakából integető kopasz lelkészre.

Belülről furán dülöngélő, toprongyos alakok kezdték rángatni a kaput. Miután sikerült a vaslemezek alját átküzdeniük néhány kiálló, makacs téglán, iszonyú zajjal tárták szélesre a bejáratot. A furgon lassan gördült be a kopár udvarra, majd megállt. A valóban zombikra emlékeztető figurák azonnal visszacsukták és elreteszelték a kapu mindkét szárnyát.

8 18. zsoltár 5–6.

– Megérkeztünk! – lépett a plató mellé Rob. – Hozok egy hordágyat, és hívok segítséget.

– Nem szükséges – mondtam, majd átugorva a rakfelület mellvédjén, lenyitottam a kocsi hátulját. – Szerintem ketten is be tudjuk vinni. Tudod, az utóbbi napokban egyikünk sem evett valami sokat, és Szürke... Szóval érted! Ő mindig is madárcsontú pasi volt.

A fehér köpenyes srác félrebillentette a fejét, és a szemembe nézett. Tutira vettem, hogy azon töpreng, vajon mindig ilyen csacsogós vagyok-e. Végül kislány mosoly jelent meg az ajkán, és vállat vonva mellém lépett.

– Erős lánynak látszol – mondta.

Meglepett, ahogy a szeme csillant: az az apró, titokzatos villanás egyszerre volt kíváncsi és mindentudó.

Ráadásul a „vigyük”-ből csak annyi valósult meg, hogy bár a pokrócokon heverő Szürkét még együtt húztuk ki a plató szélére, aztán Rob egyedül kapta ölbé. Nekem pusztán annyi feladat jutott, hogy a haverom fejét tartsam, vigyázva, nehogy lefejelje az ajtófélfákat. Közben az öreg plébános néhány, a házból elősiető emberrel elkezdte lepakolni a furgon platójára halmozott ételhordókat, míg mások a gumikerekes tábori konyhát tolták félre.

Rob után baktatva megmásztam néhány lépcsőfokot, s mindjárt azon a hosszú, félhomályos folyosón találtam magam, ahol egykor a rosszarcú dionysziánus meg a sekrestyésként villogó „Imrevarjú” megtámadtak.⁹ A rám rontó emlékek, vagy talán a három napja tartó kényszerű koplalás okozhatta, de ekkor rendesen megszédültem.

– *Klt* hohó *klt* nincs *klt* baj ssszcsihhh – kapta el valaki hátulról a karomat, nehogy elessek. – *Klt* vigyáz *klt* Trippes *klt* kislányra ssszcsihhh!

Kirántottam magam a szorításból, és úgy pördültem meg, mintha egész eddigi életemben erre edzettem volna. Mögöttem – illetve most már *előttem* – egy alacsony, tömzsi, rongyos ruhákba öltözött,

⁹ Lásd a 6... 5... 4... című regényben.

erősen kopaszodó, karvalyorrú emberke állt. Mikor megláttam, mennyire mocskos a keze, amivel az imént még engem tartott, hirtelen hányinger fogott el.

Pedig csak ezután vettem észre a bal füle mögül előtüremkedő, ocsmányi kis démonfejet! Gondolkodás nélkül emeltem az öklöm, ám...

– Erre semmi szükség! – a plébános, aki épp ekkor lépett be az ajtón, megmarkolta a töpörödött fickó grabancát, és elrántotta az ütés elől.

– *Klt* segít *klt* Trippes *klt* lánynak, *klt* ő mégis *klt* rossz *klt* hozzá *sszcsihhh* – kattogott és sistergett felém az arasznyi démon, mely mélyen beleágyazta magát a férfi koponyájába. Rájöttem, hogy a fura hangokat a dög, míg az értelmesnek tetsző szavakat a gazdája mondja. Úgy tűnt, soha nem tévesztik el, hogy épp kinek kell megszólalnia.

– Trippes ártalmatlan – mondta a pap, és óvó türelemmel terelgette távolabb a fickót. – Ő mindig is a plébá... Akarom mondani a Menedékhez tartozott, igaz-e, Trippes?!

– *Klt* Trippes *klt* jó *klt* vagyok *sszcsihhh* – motyogta sértetlen a hátborzongató alak. – *Klt* soha *klt* nem *klt* bánt *klt* senkit *sszcsihhh*. *Klt* Trippes jóbarátságos *sszcsihhh*...!

– Igen, úgy van, de most menj szépen, menj! – simogatta meg Trippes hátát az atya. – Gergely úrtól kapsz kenyeret, amivel kitörölgetheted a gulyáságyú belsejét! Mindkettőtöknek jut. Na eredj!

Nem hittem sem a fülemnek, sem a szememnek. A trip démon – mely szokatlan módon nem csupán a férfi tekintetében felbukkanó derengésként, vagy a nyakán, vállán ülő szörnyetegként, hanem hordozója testének *szerves részeként*, annak undorító kinövéseként létezett – mindvégig hevesen vicsorgott rám. A pap végre eltávolította őt a közelemből, de a nyugalmam mégsem tért vissza.

– Plébános létére hogy pátyolgathat egy ilyen dögöt? – kérdeztem az öregtől, aki most engem kezdett terelgetni.

– Jöjjön, kedves, és egyen valamit! – mondta. – Közben mindent megmagyarázok.

Az egykori kápolnába mentünk, ahonnan a régi berendezés, amire emlékeztem, vagyis a padok és az oltár, egyaránt hiányoztak. A helyükre egyszerű, málló festékű vaságyakat, középre pedig két hosszú sörpadot és asztalt állítottak. Rob időközben az egyik fekhelyre tette Szürkét, kinek karjába az oda siető, fehér köpenyes nő infúziót kötött, majd nekiállt, hogy kicserélje fején az átvérzett, koszos kötést.

Leültem a padra, s idegesen fürkésztam a környezetemet. A vaságyak némelyikében betegek feküdtek, akik ugyan mind nagyon rossz állapotban voltak, de legalább egyikén sem láttam újabb fattyakat élőködni.

– Amikor maga beugrik hozzánk, biztosra vehető némi kavarodás – mondta a plébános mosolyogva, miután leült, és egymásba kulcsolta az ujjait.

– Tehát emlékszik rám – néztem mélyen a szemébe, s nem láttam mást, csak őszinte kedvességet és végtelen türelmet.

– Lehet azt az éjszakát elfelejteni? – nevetett fel az öreg, vigyázva, nehogy megzavarja a betegeket. – Szegény Imre testvér... Tudja, a sekrestyés...!

Már hogy is felejtethném el „Imrevarjút”, aki a dionysziánusok szektájának, vagyis a Fenevadnak dolgozott?! Lehet, hogy a plébános azóta sem...

– Mi lett vele? – kérdeztem, talán kicsit túl kemény hangon.

– Sajnos meg kellett tőle válnunk – sóhajtott a pap. – Amikor a Városban elszabadultak az indulatok, Imre testvér az eszét vesztette, és rossz útra tért. Megpróbálta elpusztítani kicsinyke könyvtárunkat, ahol azt a néhány szent iratot tartottuk, ami egy ilyen szegény plébánián előfordulhat. Később azt hallottam, hogy felment a Várba, mivel csatlakozni kívánt a Város új urához...

– A Fenevadhoz – pontosítottam, mert kíváncsi voltam az öreg pap reakciójára. Ő szomorúan bólintott.

– Akkor éjjel magának volt igaza, kislány – mindkét mutatóujjával a halántékát kezdte dörzsölni, mintha a fejét fájlalná. – A démonok immár köztünk élnek. Vagy mondjam inkább úgy: mi élünk a démonok között?

Fatányér koppant az asztalon. Rob személyesen hozott nekem kaját, és kancsóban halvány gyümölcsteát.

– Ne haragudj, hogy csak ilyen szerény étellel tudunk szolgálni – mondta, s maga is mellénk telepedett. – A készleteink javát a romkerületben élő szerencsétleneknek adjuk.

– Már többször kértelek, hogy ne nevezd őket így! – fordult a fiú felé a plébános. – Csupán az tekinthető szerencsétlennek, akit végképp elhagyott a remény. Az általunk táplált embereket viszont mindeddig elkerülte a démoni megszállás, így tehát számukra még elérhető az üdvösség, mikor eljő a Végítélet.

– Ezek szerint maguk még emlékeznek a Jelenések könyvére – hadartam két falat között.

– Természetesen! – nézett rám csodálkozva Rob. – Igaz, hogy csupán egyetlen fénymásolt példányunk van belőle, de többen is megtanultuk fejből.

– Mi készítettük – bólintottam. – Már mint a fénymásolatokat. Próbáltunk minél több példányt szétszórni a Városban, de a grammatonok...

Hirtelen elhallgattam. Talán a fenséges kaja (híg sárgaborsófőzelék, ropogósra száradt, s kissé áporodott ízű kenyérrel), vagy a kimerültség tette, de rájöttem, hogy nem vagyok elég óvatos.

– Szóval te gufti vagy?! – bámult rám a srác naiv rajongással, amitől hirtelen olyan helyes lett, hogy kedvem lett volna megölelni. – Egyáltalán nem látszik rajtad.

– Álcucc... – rángattam meg magamon az inget. – A démonzabrálók miatt.

– Ez érthető – biccentett a plébános, ám az arca hirtelen elkomorult. – Erre utaltam, mikor az imént azt mondtam: a látogatása bizonyára újabb kavargást fog okozni. Csupán idő kérdése, hogy a Hiszekegyház- vagy a még közelebbi Richter-banda megtudja,

hogy gruftikat rejtegetünk a Menedékben. Mert, ha nem tévedek, a társa is démonúzó, igaz?

Biccentettem.

– Bandák? – kérdeztem aztán. – A Hiszekegyháziokról már halottam, de a Richter...

– A legerősebb démonzabráló csoport, legalábbis itt, Kőbányán – magyarázta Rob. – A nevüket a fészükükről kapták. A Richterbanda az egykori gyógyszergyárban, a Hiszekegyház...

– Vágom! – szakítottam félbe, majd körbeintettem a kánalammal. – És ez a hely...? Tudom, hogy az átalakulás előtt Szent Család plébániának hívták, de most valahogy egészen másnak tűnik.

– Sok minden megváltozott – szólt a plébános. – Amint látja, már én sem viselhetek reverendát. A Fenevad betiltott minden vallásos megnyilvánulást; prédikációt, körmenetet, keresztelőt vagy más hasonló tevékenységet. A templomokat feketemisékkel szentségtelenítették meg, és a falaikba asztrális szörnnyetegeket idéztek, hogy aki belép, azt az örületbe kergessék. Én és az unokaöcsém, Róbert...

– Rob! – helyesbített a szemüveges srác. – A bácsikám nehezen szokja meg, hogy már nem használom a teljes nevemet. Azt mondja, a *Rob* olyan idegen.

A két pasi összemosolygott. Láttam, milyen erős köztük az egyetértés és a szeretet. Hirtelen vad irigység fogott el: közéjük akartam tartozni, hogy én is fontos legyek valakinek.

– Tehát az unokaöcsémmel... – folytatta a plébános – ...az átalakulást követő rettenet hónapjaiban bujkálni voltunk kénytelenek, mert a Fenevad minden hithű emberben elsődleges célpontot látott. Különösen a papokban, szerzetesekben, pásztorokban...

– Te is tiszti¹⁰ vagy? – néztem a széles vállú, sportos testalkatú, magas Robra.

– Valaha teológiát tanultam – biccentett. – Ha az emberek nem fordítottak volna hátat a Tanításnak, lehetőséget adva a

10 tiszteletes (szleng)

Fenevadnak, hogy hatalma alá vegye a Várost, akkor azt hiszem... Igen, végül a bácsikám nyomdokaiba léptem volna.

Miért éreztem csalódást és futó szomorúságot?

– Később a helyzet valamelyest javulni látszott – beszélt tovább a plébános. – Mi pedig a romkerület közepén találtuk magunkat, ahol minden segítő kézre, reményt adó szóra szükség van. Az egykori plébániát ma már Menedéknek hívjuk, és igyekszünk a betiltott elvek szerint élni. Adományokat gyűjtünk, ételt osztunk, betegeket ápolunk.

– Adományokat? – mivel a főzelék elfogyott, félretoltam a tányért. – Ki hajlandó ebben a Városban ételt, ruhát és pénzt adni a Menedéknek? Tudtommal minden hatalom és vagyon a démonok által megszállt emberek kezében van.

– Különös dolog ez, de épp a gazdag, démonszállta személyek jótékonykodnak a legtöbbit – vont vállat a plébános. – Azok, akik a folyó túlszéljén, a Várban vagy például a Rózsadomb csodálatos villáiban élnek. Azt hiszem, csupán azért teszik, hogy életben tartsák a romkerületben lakó nyomorultakat, mert később még szükség lehet rájuk.

– Mint gazdatest vagy préda – bólogattam.

– Igen – az öreg plébános keserű pillantást vetett a vaságyak felé. – Ha úgy nézzük, mi is nekik dolgozunk.

– S mi más tehetnének, Előd bácsi? – tette kezét a nagybátyja karjára Rob. Látszott: ezt a kérdést már ezerszer megrágták, és nem jutottak semmire. – Talán jobb volna, ha hagynánk az apagékát éhen halni? Egyébként pedig nem értek veled egyet: szerintem sok démonszállta azért adakozik, mert így akarja életben tartani magában az embert.

– A démonzabrálok miért engedik, hogy működjön a Menedék? – faggattam őket tovább.

– Két okból – nézett rám a pap. – Egyrészt az épületet és lakóit erős imák védik.

– Úgy érte: ráolvasások!

– Nem, kislány, nem azok – mosolygott rám ismét megértően a plébános. – Tudom, hogy a gruftik mágiát használnak a dé-

monok ellen, és az egyszerű ima erejében nem hisznek, de mi mások vagyunk.

– A bácsikám számos olyan imát gyűjtött, sőt, alkotott, melyek még a mágikus ráolvasásoknál is sokkal erősebbek – bizonygatta Rob. Hiába volt azonban nyílt és megnyerő a tekintete, mégis sajnálkozva, talán kissé lekezelően néztem vissza rá: méghogy erővel bíró imák!

– Mi a másik, amivel távol tudják tartani a démonzabrálókat? – kérdeztem. – Hisz magam láttam, hogy a Menedék állandó lakói között démonszállta ember is akad! Ennél jobb csali nincs is a számukra!

– Legyünk pontosak – szólt a plébános. – Csupán három démonszállta lakónk van. Trippest már látta. A másik két elvesztettben *klaustro*¹¹ és hernyó démonok laknak. Egyik sem az a fajta szörnyeteg, amiért a démonzabrálók különösebben törnek magukat, mivel ezek a fattyak a legalsó kasztkba tartoznak. Ráadásul...

– Igen?!

– Nos, ez a három példány különleges: elszakíthatatlanul a gazdájukhoz nőttek, hús-vér-lélek szimbiózist alkotva velük. Amennyire tudom, az ilyesmi rendkívül ritka. Ha megpróbálnák kiűzni őket, abba az ember és a fattyú is belepusztulna. Egyéb-ként pedig teljesen békések, ártalmatlanok, sőt, Trippes és Kloé, akiben a *klaustro* lakik, még segítőkészek is.

– Boes, de ez még mindig nem elégséges magyarázat arra, hogy a démonzabrálók miért hagyják őket békén – húztam el a számat kétkedve. – Tudtommal őket olyan apróság, mint az, hogy a kiűzés során a démon *esetleg* elpusztulhat, nem szokta érdekelni. S hogy ezek a fattyak alacsony kasztba tartoznak...? Ugyan! Hisz csak arra kellenének nekik, hogy általuk a Belvárosba juthassanak.

¹¹ A *főb*-démonok kasztjába tartozó fattyú, s mint ilyen, a gazdájának szorongásos tüneteket okoz, hogy aztán annak félelméből táplálkozhasson.

– Rendben – sóhajtott a plébános, miután Robbal egymásra néztek. – Az az igazság, hogy megállapodtunk velük. Az adományokból a zabrálóknak is juttatunk, s ők cserébe...

– Békén hagyják a Menedéket – tippeltem. – Vagyis fizetnek nekik a védelemért!

– Így is nevezheted – nézett rám komoly, zöldeskék szemekkel Rob. – Mi inkább a béke adójának hívjuk.

Az élet bonyolult valami; ezt már rég megtanultam. Különösen az, ha az ember szó szerint a halál völgyében jár – ami jelen esetben azonos a kőbányai romkerülettel.

– Megértem, hogy ezt kell tenniük – mondtam. – És azt is, hogy szeretnének minket mihamarabb az ajtón kívül tudni.

– Azért nem olyan sürgős – nyugtatott meg a plébános. – Betelelik néhány napba, míg a démonzabralók összekötik az alsó vasútállomáson talált dark ruhákat azzal a pletykával, hogy a Menedék két idegent fogadott be.

– Micsoda?! – ugrottam fel. Ha Rob el nem kapja, a sörpad hatalmasat csattanva landolt volna a kápolna kövezetén. – Rátaláltak a cuccainkra?

– Sajnos, igen – tárta szét két tenyerét a plébános. – Nem sokkal azután bukkantak rájuk, hogy elindultok a rémült gyermek szobrához. A hír már itt várt minket, amikor az imént megérkeztünk: Trippes figyelmeztetett.

– Oké, értem, akkor... – kissé idéetlenül nézhettem ki, ahogy a karjaimmal hadonászva, kezemmel a fejemhez kapkodva próbáltam egybeterejni a gondolataimat. – Akkor mi most szépen és fürgén le is lépünk!

– Nem hiszem, hogy a barátod képes volna felkelni – emlékeztetett Rob. – A fejsebét összevarrták, antibiotikumot kapott, és a legerősebb gyógyítást elősegítő imádságot sem nélkülözi, de azért pihenésre van szüksége.

Szürke felé fordultam. A srác fején patyolattiszta kötés feszült, az állványon lógó üvegből átlátszó folyadék áramlott a vénájába, és a nő, aki korábban ellátta, most az ágya mellett, kis

hokedlin kuporgott, s a fejét lehajtva, két kezét imára kulcsolva mormogott.

– Fenebe! – szaladt ki a számon. – Akkor majd egyedül megyek. Át kell jutnom a grammatonok erőfalán, hogy segítséget hozzak. Ha szerencsém van, még napkelte előtt visszaérhetek a társaimmal, hogy...

– Nincs hova menned – szólott ekkor Rob. Ő és a nagybátyja szomorúan néztek rám. – Van itt még valami...

Göres állt a gyomromba.

– Immár két napja tudjuk, hogy a romkerületben bujkáltok – mondta a plébános csendesen. – Megvannak a saját hírforrásaink, hisz másként nem is maradhatnánk életben. Szóval... próbáltunk felkutatni benneteket, nehogy csapdába szaladjatok.

– Miféle csapdába? – kérdeztem, s megremegett a hangom.

– Ti ugye a Salamon vezette grufti osztaghoz tartoztok? – Rob szemüvegén megcsillant az olajmécesek fénye. Bólintottam. – Három nappal ezelőtt, mikor ti ketten a romkerületbe tévedtetek, a folyó túlpártján nagy összecsapás volt. A Slomó-osztag betört a Mamutban működő démonoltóba és...

– És?! – épp csak nem sikoltottam.

– Elfogták őket – mondta rekedt hangon az öreg plébános. – Az egész csoportot, persze rajtatok kívül. Úgy tűnik, valaki elárulta az akciót, és a Fenevad csapdát állított nekik. Sajnálom, én...

Arra, hogy a tudattalan sötétségbe való zuhanás közben Rob kapott el, később sem emlékeztem...

